

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
120**

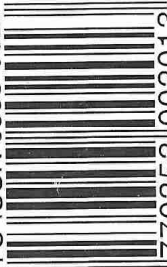
ŠEJN

4100 DINARA
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

GRAD KUKAVICA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 120

DŽEK SLEJD

GRAD KUKAVICA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 120

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka CIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

COWARDLY TOWN

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Marta MLADENOVIĆ

Julijana PAP

Štampa 3. V 1989.

Tržište 16. V 1989.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade. — COWARDLY TOWN.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SE Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku. Pretplata za „Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Na peronu železničke stanice u San Antoniu na moćnom Rio Grandeu Meksikanci su stvarali neopisivu galamu dok su stajali okupljeni oko mladog bračnog para. On je na sebi imao tamno svečano odeo, a ona je bila obučena u belu venčanicu čiji se veo vukao po prašini. Sve je ukazivalo na to da su se mladenci spremali da krenu na bračno putovanje vozom koji je upravo ulazio u stanicu.

Sa sedlom prebačenim preko ramena Šejn je izašao iz voza.

Stanicom se odjednom prolomio nečiji prodoran krik nakon čega je do tada razdragana družina naprosto zanemela. Čula se jedino još škripa metalnih cevi kroz koje se iz ogromnog vodenog tornja vođa slivala u rezervoare lokomotive.

Okrenuvši se u pravcu odakle je začuo krik, Šejn je ugledao plećatog plavokosog diva ćoškaste glave.

Ispred njega na peronu je ležao jedan od Meksikanaca.

— Mičite mi se sa puta, smrdljivci! — prosiktao je div! I on je isto kao i Šejn na levom ramenu nosio svoje sedlo dok je drugom rukom kao pomahnitao mlatarao oko sebe krčeći na taj način put kroz okupljeni svet.

Svestan da će se voz na stanici zadržati samo toliko dok se rezervoari ne napune vodom Šejn se okrenuo i užurbanim korakom krenuo prema teretnom vagonu u kom se nalazio njegov konj.

U tom trenutku do njegovih ušiju je dopro piskav glas kakav su imali gotovo svi Meksikanci.

— Ali senjor, ovaj starac vam ničim nije naudio!

Umesto odgovora plavkos! momak ga je tresnuo po bradi tako da se i on našao u prašini.

U rukama mladoženje odjednom se našlo blistavo sečivo noža. Njegova tek venčana žena je uspaničeno kriknula.

Šejn je krajičkom oka ugledao kako je divova desnica polotela prema nisko pripasanom „koltu”. Svestan da će morati munjevito da reaguje ukoliko želi da spreči krvoprelíce Šejn je instinktivno zavrtio sedlo prema plavokosom momku.

Pogođen u leđa nepoznat! se na trenutak zateturao. Meksikanci počeo! uspaničeno da se sklanjaju stvarajući čistinu između njega i Šejna.

Van sebe od besa plavokosi div je zbacio svoje sedlo sa ramena i okrenuo se prema Šejnu čija se ruka već nalazila na dršci „remingtona“. To međutim, njemu uopšte nije smetalo da potegne svoju pucaljku.

Šejn je ipak bio brži. Metak iz njegovog „remingtona“ pogodio momka u desnu podlakticu. Bolan krik se stopio sa praskom još jednog revolverskog hica. Šejn je ugledao plameni jezičak koji je nekontrolisano izleteo iz divovog ogromnog „kolta“.

Šejnu je bilo dovoljno samo nekoliko koraka da se nađe pored njega i da ga revolverskom drškom snažno tresne po glavi.

Momkove sitne hladne oči su se odjednom zamaglile da bi samo koji trenutak kasnije izgubio svest i nemoćno se sklijokao u prašinu.

Već kada je pomislio da je ono najgore prošlo, Šejna je nečiji unezveren vapaj naterao da se kao gromom ošinut strese.

Širom iskolačenih očiju zagledao se u Meksikance koji su skamenjeni zurili u devojku u beloj venčanicu koja je ležala na zemlji i pored koje je klečao njen tek venčani muž. Ugledavši tamnu crvenu mrlju na njenoj snežnobeloj halijini koja je iz časa u čas postajala sve veća Šejn je imao utisak kao da mu nečija ledena ruka čupa srce iz grudnog koša.

Metak tog nitkova ju je ipak pogodio, prošlo mu je kroz glavu.

Plavokosi momak počeo da se miče što je Šejna nateralo da svu svoju pažnju usresređi ponovo na njega.

Odnekud se začuše nečiji užurbani koraci da bi se ubrzo zatim poređ njih dvojice stvorili nadzornik stanice i naoružani pratilac voza.

Plećati momak se u međuvremenu bio pridigao i sada je još uvek mutnog pogleda pokušavao da odgonetne šta se to u stvari s njim desilo. Kada je ugledao „kolt“ u prašini momak se sagnuo i sa božnom grimasom na licu ga podigao.

Šejn je bio spreman da ponovo puca na njega, ali za tako nešto nije bilo potrebe pošto je plavokosi div mirno vratio revolver u futrolu.

— Zato što je devojka mrtva možete da zahvalite ovom horabreu — promrmijao je on ugledavši beživotno telo Meksikanke pred sobom. — Da se on nije umešao do svega ovoga sigurno ne bi došlo.

I ne sačekavši bilo kakav odgovor momak je levom rukom jednostavno podigao svoje sedlo i laganim korakom se uputio prema teretnom vagonu koji se nalazio na kraju željezničke kompozicije. Sa strahom u očima Meksikanci počeli su da mu se sklanjaju sa puta.

A onda se nekako odsutno i mladoženja podigao na noge. Lice mu je poprimilo čuđnu žućkastu boju dok su mu

krupne tamne oči svetlucale poput dva vlažna komada uglja. Pogleda upitog u široka pleća plavokosog diva on je tihim glasom promrmljao:

— Zbog ovoga ćeš umreti. gringo!

— Zaista mi je žao, amigo — rekao je Šejn. — Mislim da nije potrebno da ti govorim da...

Usred rečenice prekinuo ga je neki već osedeli Meksikanac koji ga je uhvatio za ruku i tužnim glasom rekao:

— Pođite svojim putem, senjor.

Podigavši sedlo sa zemlje Šejn se laganim korakom uputio prema teretnom vagonu odakle je dopiralo glasno njištanje njegovog konja. I pored toga što je na sebi neprekidno osećao prodrčne poglede okupljenog sveta i što je morao da strahuje da bi u svom neizvornom bolu mladoženja svoje oružje možda mogao da uperi i u njega Šejn se ni na trenutak nije osvrnuo.

Dok je plavokosi div izvodio svog vranca iz teretnog vagona neprekidno je tiho psovao, a oči su mu besno sevale. To je za Šejna bio samo znak više da je u njemu stekao još jednog smrtnog neprijatelja.

A onda je Šejn iza svojih leđa začuo tiho komešanje. Okrenuvši se u tom pravcu ugledao je poveću grupu Meksikanaca koja im se predvođena tamnookim mladoženjom sve više približavala. U desnoj ruci je grčevito stezao pušku koju mu je u međuvremenu očigledno neko bio doturio.

Plavakosi momak je za to vreme zdravom rukom mirno osedlavao svog vranca. Za njega Meksikanci kao da nisu predstavljali nikakvu opasnost.

— Gringo! — uzviknuo je mladoženja piskavim glasom toliko karakterističnim za Meksikance.

Kada je plavokosi div lagano podigao svoju ogromnu glavu na usnama mu je zatitrao podrugljiv osmeh.

Šejn je već bio otvorio usta u nameri da upozori Meksikanca da svoju nesreću ne čini samo još većom kada se iz gomile okupljenog sveta izdvojio sedokosi nadzornik stanice.

— Skloni tu pušku, Miguel — procedio je on. — Pa znaš i sam da nije namerno pucao na Konsuelu i da ćeš ovim jedino postići da Bob Leh i tebe ubije.

Meksikanci su stajali kao skamenjeni. Mladoženjine ruke počеше sve snažnije da pochtavaju da bi mu puška na kraju ispala iz ruku i uz glasan tresak završila na drvenoj platformi ispred teretnog vagona.

Leh se podrugljivo nacerio. Kada je video da su se Meksikanci okrenuli i da su pognutih glava krenuli svojim putem

u njegovim sitnim svetlim očima se pojavio izraz dubokog prezira.

— Moram priznati da si dosta brz sa tom tvojom pučalkom, hombre — promemljao je on okrenuvši se prema Šejnu. — Iskreno rečeno, ova ogrebotina na ruci mi mnogo ne smeta, ali mi smeta činjenica što si pucao na mene zbog jednog od tih prokletih Meksikanosa.

Tu je Bob Leh nakratko zastao da bi odmah zatim do-
dao:

— Pošto sam naumio da ovde predem Rio Grande savetovao bih ti, ukoliko ti je život mio, da ostaneš na ovoj strani obale, jer ako se još jednom sretnemo znaj da si mrtav čovek!

I ne obazirući se više na Šejna, plavokosi div je iz svojih bisaga izvukao čistu košulju i razderao njen rukav kojim je previo ranu koja je i dalje krvarela.

Šejn je za to vreme već bio ušao u teretni vagon gde mu je trebalo nekoliko minuta da umiri konja kome dugo putovanje vozom očigledno nije naročito prijalo.

U trenutku kada je Šejn izvodio svog pastuva Bob Leh se već nalazio u sedlu. Mirno, kao da uopšte ne primećuje svoju okolinu plavokosi revoiveraš je lagano poterao vranca prema kućercima San Antonija iza kojih se nazirao žućkasti sjaj mutnih voda Rio Grandea.

Šejn je neprekidno motrio na Meksikance strahujući da bi svoj bes i svoju mržnju možda mogli da iskale na njemu kada se već nisu usuđivali da se sukobe sa Bobom Lehom.

Međutim, oni su samo čutke podigli devojkicu u dugoj beloj venčanicici i odneli je do bližnjih rančerskih kočija.

Stanica se polako praznila. Nakon što se začuo prodoran pisak snažne „Baldvin” lokomotive kompozicija se polako pokrenula da bi samo koji minut kasnije nestala na horizontu.

Dok je sedlao konja Šejn je zamišljeno promatrao zdanje koje su ovde nazivali stanicom i koje je bilo u tako jadnom stanju da je svakog časa pretilo da se sruši. Bio je to samo još jedan pokazatelj više kakav se značaj ovde na Zapadu pridavao San Antoniju. Da nije bilo potrebe da se upravo ovde popune rezerve vode lokomotiva koje su vukle železničke kompozicije prema San Dijegu, nikome sigurno ne bi ni padalo na pamet da ovde zaustavlja vozove.

Tek sada je Šejn uvideo koliko je bilo mudro što nije prodao konja u Denveru pošto ovde u ovoj zabitosti sigurno ne bi uspeo da pronade valjanu zamenu za njega.

Oblak prašine koji je Lehov vranac podizao za sobom uzdizao se visoko u nebo.

Dok je čutke posmatrao Meksikance koji su ophrvani tugo-
gora polako krenuli prema kućama San Antonia, Šejn se još jednom prisetio Lehovih pretećih reči. U drugim prilikama bi

ih možda : poslušao, ali sada nije imao drugog izbora već da ih prenebregne, pošto ga je zadatak Sedme brigade vodio u Karizozo, mesto koje se nalazilo upravo na drugoj strani Rio Grandea.

Sledećih nekoliko dana trebalo je da razreše dilemu za koga će ta činjenica biti pogubna. Za njega ili za Boba Leha?

Jedino što je Šejn znao bilo je da je Leh u ovom času imao daleko bolje adute u rukama. I to zato što je on bio prepušten samom sebi dok je Leh bio član bande Bila Kulmana koja je u Linkoln i u Šokoro Kauntiju bila ozloglašena od samog đavola.

Šejn nije želeo nepotrebno da izaziva sudbinu. Svestan da vreme za njega baš i ne predstavlja nekakav problem odlučio je da odjaše nekoliko milja na zapad i da tamo potraži mesto gde bi mogao da provede noć. Međutim, kada je stigao do male visoravni iznad San Antonia ugledao je skelu koja je upravo prelazila preko moćnog Rio Grandea. Šejn je bio čvrsto uveren da se na njoj nalazio i Bob Leh koji sigurno nije želeo da provede noć u San Antoniu i da na taj način rizikuje da mu neko u tami zarije nož u leđa.

Pomisao na toplo jelo, na nekoliko čašica tekile i na meku postelju na kraju je ipak nadjačala Šejnov razum tako da se uputio nazad prema kućercima San Antonia.

Iza njegovih leđa sunce je polako nestajalo iza planinskog masiva Siera Magdalene. Dok je jahao između na brzinu sklepanih koliba ugledao je skelu koja se ponovo vraćala i na kojoj su se osim nekolicine putnika ovog puta nalazile i elegantne kočije.

U gradu je sve bilo tiho. Osim nekolicine pasa lutalica Šejn nije nikoga zatekao na ulicama. Sačekao je dok se skela nije zaustavila, a onda je poterao konja prema reci.

— Ovo je bila poslednja vožnja za danas, mister! — doviknuo mu je neki sedokosi čovek sa malog komandnog mosta. — Ako ste naumili da pređete na drugu stranu moraćete da sačekate do sutra!

Šejn mu na ovo nije ništa odgovorio već je samo sačekao da i poslednji putnik napusti skelu koja je bila neka čudna mešavina običnog splava i pravog rečnog parobroda, a onda se uskim drvenim stepenicama popeo na komandni most. Na pitanje da li je video Boba Leha sedokosi kapetan broda je potvrdno odgovorio tek kada mu ga je Šejn detaljno opisao.

— Njega sam prevezao pre Meksikanaca — promrmljao je on. — Taj momak je rekao da ne želi da putuje sa Meksikanacima pošto ne podnosi njihov zadah.

Tu je sedokosi kapetan broda zastao i podozrivo se zagledao u Šejna da bi nakon izvesnog vremena dodao: — Vi ste onaj drugi koji je izašao iz voza, zar ne?

— Kada sutra prvi put isplovljavate? — upitao je Šejn presrećan što su i Meksikanci napustili San Antonio.

— Ujutro u sedam — odvratio je kapetan.

Dodirnuvši u znak pozdrava obod svog ogromnog „stetsona“ Šejn je napustio brod i pošao nazad prema kućercima San Antonia.

Zaustavio se pred kućom iz čijeg je dvorišta dopiralo jednolično udaranje čekića o nakovanj. Kada je uz to još kroz otvorenu kapiju ugledao i mali koral u kome je bilo nekoliko konja Šejn je znao da je na pravom mestu.

— Mogu li da ostavim svog konja ovde do sutra? — upitao je on znojem oblivenog belca koji je ugledavši ga na trenutak prestao sa svojim poslom.

— Svakako, mister — odvratio je kovač. — Pod uslovom naravno da vam njegov smeštaj i hrana vrede pola dolara.

Šejn je razvukao usta u širok osmeh i skliznuo iz sedla.

Ovde na Rio Grandeu su cene zaista još uvek bile pristojne, pomislio je on. U Denveru bi za istu ovu uslugu sigurno morao da plati petostruko veću cenu.

— Postoji li nešto nalik hotelu ovde, u San Antoniu?

— Za to bi najbolje bilo da se obratite Fernandezu. To je ona krčma preko. Verujem da će biti spreman da vam ustupi jednu od soba svoje dece.

Šejn je zahvalio i krenuo prema malom zdanju sagrađenom od sasušenog blata koje se nalazilo na drugoj strani ulice.

Na vratima ga je ljubazno dočekaio omaleni Meksikanac.

Devojka koja se nalazila iza šanka bila je niska rastom, ali je zato posedovala sve ostale kvalitete koje je Šejn cenio kod žena. Jeste da je po njegovoj proceni mogla da ima možda tek sedamnaest-osamnaest godina, ali je način na koji je dozvolila da joj bluza sa dubokim izrezom na grudima sklizne sa ramena nedvosmisleno kazivao da je vrlo dobro znala kako da na sebe privuče poglede muškaraca.

Ispostavilo se da je kovač bio u pravu i da je Fernandez, vlasnik krčme, zaista imao slobodnu sobu. Bila je to soba u kojoj je inače spavala devojka za šankom.

Kada je Šejn nakon obilne i ukusne večere i nekoliko čašica tekile otišao u sobu i legao u postelju koja je još uvek mirisala na Luizu Fernandez nije morao dugo da čeka da se i ona pojavi.

Svesna da je nepoznati gringo čežnjivo očekuje, Luiza Fernandez se čak nije ni potrudila da pokuca.

Zatvorivši vrata za sobom ona je uz izazovno njihanje kukovima prišla krevetu.

— Ovo je tvoj krevet, zar ne? — upitao je Šejn sa smeškom na licu.

Ona klimnu glavom.

— Si, senjor. Nadam se samo da nemaš ništa protiv da i ja u njemu noćas spavam.

Odmah zatim devojka se veštim pokretom oslobodila odeće koju je imala na sebi.

Šejnov pogled se najpre zadržao na njenim velikim čvrstim grudima da bi odmah zatim skliznuo niže, do vitkih butina.

Nakon što je Luiza Fernandez legla pored njega u krevet i nakon što je svojim tankim prstima počela da istražuje svaki pedalj Šejnovog mišićavog tela, za pripadnika Sedme brigade nije bilo nikakve sumnje da on neće biti prvi muškarac sa kojim je ova devojka uživala u čarima ljubavi.

Prošlo je već dosta vremena otkako je Šejn poslednji put bio u Karizozu. Gradić se od tada nije mnogo promenio po izgledu. Osim nekoliko zdanja na samom njegovom rubu u međuvremenu je jedino još bila dovršena crkva sa čijom se izgradnjom tada tek bilo počelo.

Sve drugo međutim nije bilo ni nalik na onaj Karizozo koji se Šejnu urezao u sećanje.

Kao i sva mesta na jugu Novog Meksika u kojima su Meksikanci činili većinu stanovništva, ranije je i Karizozo bio bućan gradić u kom su ljudi bili srećni i veseli.

Od svega toga sada više nije bilo ni traga. Nad gradićem se nadvila grobna tišina od koje se čoveku ledila krv u žilama.

Šejnu naravno nisu promakli podozriv pogledi koji su ga neprekidno pratili dok je jahao glavnom ulicom.

Zagledavši se krajičkom oka u natpise na ulazima u radnje i salune Šejn je primetio još jednu promenu. Ako je ranije među imenima njihovih vlasnika još i bilo nekoliko meksikanskih imena sada to više nije bio slučaj.

Šejn se uputio prema novosagrađenoj dvospratnoj zgradi ispred koje je bilo svezano nekoliko prašinom prekrivenih konja. Kada se našao ispred nje ugledao je tablu sa natpisom „Vajt Oks Salun“, a ispod nje je sitnijem belim slovima stajalo još i „Hotel“.

Nakon što je sjahao osećao je da ga boli svaki delić tela usled dugog i napornog jahanja. Koraci su mu bili kruti i dosta tromi dok se približavao vratima saluna. Ispred njih je skinuo šešir sa glave i njegovim obodom stresao prašinu sa odeće.

Kroz šarena prozorska okna „Vajt Oksa“ dopirala je prigušena svetlost, ali se začudo nije čuo žagor koji je u ovo doba dana obično dopirao sa mesta poput ovog.

Zaista neki čudan grad, pomislio je Šejn dok je pogledom još jednom preleteo glavnu ulicu.

Na drugoj strani ulice nalazila se šerifova kancelarija po čijem se jadnom stanju lako moglo naslutiti da je Karizozo već odavno prestao da izdvaja novac za njeno održavanje.

Šejnove misli na trenutak ponovo odlutaše do Boba Leha koji je po njegovoj proceni sigurno još u ranim jutarnjim časovima stigao ovamo. Sada kada se nalazio na terenu na kom je plavokosi div bio kod kuće, pripadniku Sedme brigade je preostalo jedino da se nada da Bob Leh neće već ove večeri pokušati da negde iz zasede ostvari svoju pretnju.

Potpetice Šejnovih čizama su tupo odjekivale po drvenoj verandi ispred „Vajt Oksa“. Čim je ušao unutra video je da, osim trojice momaka koji su bili obučeni kao najobičniji kauboji i koji su za šankom pili viski, u salunu nije bilo drugih gostiju. Ta činjenica ga je veoma iznenadila pošto je unutrašnjost „Vajt Oksa“ bila takva da se u svakom pogledu mogla meriti sa velikim salunima u gradovima poput Denvera ili Santa Fea. I tavanica i zidovi su bili obloženi skupocenim drvetom dok je u sredini visio ogroman kristalni luster. Sveće na njemu nisu međutim još uvek bile upaljene tako da je prostor u dnu saluna bio u potpunoj tami.

Trojica kauboja ga podozrivo pogledaše. Sudeći po izrazu njihovih grubih lica čovek je lako mogao da zaključi da u Karizozu stranci nisu bili baš dobrodošli.

Gotovo istovremeno kada je Čejn prišao šanku, sa njegove druge strane se pomerio teški plišani zastor koji je odvajao malu skrivenu nišu od saluna i iza njega se pojavio proćelavi debeljko kome je kosa rasla jedino još na slepoočnicama.

— Viski? — upitao je on nakon izvesnog vremena Šejna. Šejn odmahnu glavom.

— Ne, nego hladno pivo — odgovorio je on. — Njime nameravam da isperem prašinu koja mi se nataložila u grlu.

Ona trojica kauboja su i dalje ćutali kao zaliveni.

— Ako momci nemaju ništa protiv, možeš njima da natočiš po jedan viski na moj račun — procedio je Šejn sa smeškom na licu.

Nakon što im je barmen napunio čaše trojica kauboja nisu ni sačekali da Šejn dobije svoje pivo već su, i nenazdravivši mu, ćutke sasuli viski u grlo.

Šejnu je to bilo potpuno svedjedno, jer je sa uživanjem mogao da se prepusti ledeno hladnoj krigli piva koju mu je barmen doneo.

Negde se začula tiha škripa vrata. To kao da je bio znak za barmena da sa kuke na zidu otkači tanak lanac i da lagano spusti ogromni kristalni luster.

Još dok je palio sveće na njemu u dnu saluna gde se nalazila mala bina širom su se otvorila vrata na kojima se pojavio

visok mršav muškarac u elegantnom tamnom odelu. Izvesno vreme je posmatrao goste za šankom, a onda je seo za sto iznad kojeg je visila lampa sa širokim obodom.

Nakon što je upalio i ovu petrolejsku lampu, barmen se vratio za šank i uz pomoć metalnog lanca i istih takvih točkića ponovo podigao kristalni luster.

Salun se sada naprosto kupao u toplom žućkastom svetlu. Međutim i pored toga Šejn nije mogao da razazna lik čoveka u tamnom odelu pošto se obod petrolejske lampe nalazio tačno ispred njegovog lica.

A onda su na stepenicama koje su vodile na sprat tupo odjeknuli nečiji koraci.

I Šejn i trojica kaubojja znatiželjno podigoše glave.

Najpre se video par sićušnih nogu u cipelama sa visokom potpeticom, a onda se pojavio rub široke plave plišane haljine. Ono što je zatim usledilo ostavilo je Šejna naprosto bez daha.

Šejn je dolazio ravno iz Denvera, velikog grada u kom je naprosto vrvelo od lepih žena, ali nijednu od njih nije krasila takva lepota kao žena koja je izazovno njišući kukovima prišla šanku.

Krupne plave oči na božanski lepom licu se na trenutak zaustaviše na Šejnu da bi se žena odmah zatim okrenula debeljku za šankom kome je tihim, ali odlučnim glasom davala uputstva šta treba da uradi. Nakon toga je u znak pozdrava kratko klimnula glavom trojici kaubojja pre nego što se obratila Šejnu.

— Dobro veče, mister — rekla je ona glasom koji je svakom muškarcu mogao da uzburka krv u žilama.

— Dobro veče — odvratio je Šejn. — Ispred vrata sam pročitao da je ovo i hotel, madam. Recite, imate li slobodnih soba?

Ona lagano klimnu glavom.

— Za samo jednu noć, mister...? — upitala je ona.

— Šejn — odvratio je on. — No moglo bi da se desi da i duže ostanem, madam.

Ona je odmah znala na šta je Šejn ovim svojim rečima ciljao.

— Imate li nekoga ko bi mogao da se pobrine za mog konja? — upitao je Šejn.

— Nile, idi i obavesti Nepa! — naredila je ona barmenu.

— Pre nego što kreneš, mogao bi da mi natočiš još jedno piće — umešao se Šejn. — A šta je sa vama momci? Hoćete li i vi još po jedno?

Kauboji klimnuše glavom.

Nakon što je svakom od njih natočio piće, Nil je nestao u niši iza svojih leđa. Žena je prošla pored Šejna i zauzela debeljkovo mesto za šankom.

— Mislim da bi vam godila kada puna vrele vode, Šejne

— rekla je ona. — U trećoj kući oдавде nalazi se berbernica čiji je vlasnik pre izvesnog vremena otvorio i javno kupatilo.

Šejn je i drugu kriglu piva ispio u samo nekoliko gutljaja. Dok je dlanom brisao penu sa neobrijanog lica, pripadnik Sedme brigade se sledećim rečima obratio plavokosoј lepotici:

— Nadam se da će kasnije ipak biti malo življe i veselije ovde kod vas u salunu, mađam.

Žena ravnodušno slegnu ramenima.

— Kao što i sami sigurno znate, u ovom poslu postoje dobri i loši dani — odvrtila je ona.

Šejn klimnu glavom.

— Ja idem da skinem ovu prašinu sa sebe, a vi recite nekome da odnese moje bisage i „vinčesterku” u sobu.

— Moje ime je Stela — izustila je ona svojim pomalo hrpavim glasom. — Nadam se da ćemo se kasnije još videti, mister Šejne.

Šejn je stavio na glavu svoj izlizani „stetson”, kratko ga dodirnuo u znak pozdrava i izašao napolje na ulicu. Dok se primicao pokretnim vratima saluna nije mu promaklo da je elegantno obučeni muškarac koji je do tada ćutke sedeo za obližnjim stolom ustao i da ga je naprosto prostrelio pogledom.

Napolju na glavnoj ulici i dalje nije bilo one vreве uobičajene za ovo doba dana i za ovo podneblje.

Dok je koračao prema berbernici Šejn je osećao neku čudnu nelagodnost koju nije mogla da odagna čak ni pomisao na zanosnu Stelu iz „Vajt Oksa”.

Raspoloženje koje je vladalo u gradu govorilo mu je da su stanovnici Karizosa očigledno bili izgubili volju za životom. A za to je postojao samo jedan razlog — strah.

Desetak zvončića iznad vrata počеше tiho da zveckaju kada je Šejn ušao u berbernicu.

Dok je Šejn uživao u vreloј mirišljivoј kupki vlasnik berbernice je temeljno očistio njegovu odeću od nakupljene prašine tako da je kao preporođen napustio jedino gradsko kupatilo.

U međuvremenu se bilo potpuno smračilo, ali je samo ispred nekolicine kuća gorelo svetlo dok su se na prste јedne ruke mogli izbroјati prozori iza kojih je dopirala žućkasta svetlost petrolejskih lampi.

Kada se Šejn vratio u „Vajt Oks” za šankom je zatekao desetak gostiju koji su očigledno svi bili meštani Karizosa. Njegov pogled počе da traži plavokosu lepoticu.

Stela je sedela u dnu saluna za stolom koji je bio prekriven zelenom čojom i iznad kog je visila petrolejska lampa sa

širokim obodom koji je svetlost usmeravao direktno nasredinu stola.

Osim nje i elegantno obučenog momka za okruglim stolom su sedela još trojica kauboja. Ispred njih na stolu ležale su karte i poveća svota zelenih novčanica.

Šejn je već hteo da priđe šanku i da kod Nila naruči čašu viskija kada je primetio da ga Stela pokretom ruke poziva da im se pridruži.

Zastao je na dva koraka od stola podozrivo se zagledavši u četvoricu muškaraca za stolom. I oni mu naravno nisu ostali dužni već su ga na isti način odmerili od glave do pete.

Momak u elegantnom tamnom odelu je nesumnjivo bio profesionalni kockar što je Šejn zaključio po načinu na koji su mu karte prilikom deljenja naprosto letele iz ruku. Sa tankim negovanim brčićima iznad gornje usne i sa malim rupicama na obrazima izgledao je naivno kao da nikome ne bi mogao ništa našao da učini. Jedino se njegove crne oči, koje su ličile na oči ptice grabljivice, nisu uklapale u sliku koju je Šejn sebi stvorio o njemu.

— Ovo je Ejs Milard, Šejne — predstavila je Stela kockara. — On je iznajmio ovaj sto.

— Zdravo, Šejne — rekao je Milard razvlačeći usta u širok osmeh ali su njegove oči i dalje svetlucale nekim ledenim sjajem. — Jeste li i vi možda za jednu igru?

Šejn klimnu glavom.

Smestio se u stolicu pored Stele koja je za stolom jedina još bila slobodna.

Plavokosa žena mu je predstavila i ostalu trojicu kauboja.

Momak koji je sedeo nasuprot Šejnu zvao se Ros Bloker i bio je predradnik na Kavetovom ranču kome je pripadalo gotovo celokupno zemljište u okolini Karizoza. Bloker je dakle sigurno bio dosta uticajna ličnost u ovim krajevima. Celokupnom svojom pojavom ličio je na divlju zver pa stoga i nije bilo nikakvo čudo što je sumnjičavo odmerio Šejna kao da je osećao da bi visoki stranac na neki način mogao da ugrozi njegove pozicije.

Kauboj koji je sedeo pored Blokera imao je oštre crte lica sa vodnjikavim očima i blago povijenim nosom. Njegovo ime je bilo Leri Mek Ri.

Poslednji u družini bio je tamnopusiti crnokosi momak čije su prodorne plave oči odudarale od njegove celokupne pojave. Po Šejnovom mišljenju on je najverovatnije poticao iz mešovitog američkog-meksikanskog braka. Stela koja se i sama kockala predstavila ga je kao Džo Muna.

Šejn je u mislima bio sasvim negde drugde ali ga je sreća naprosto proganjala tako da je neprekidno dobijao na kartama.

Atmosfera koja je vladala za stolom pretila je da izazove pravu pravcatu eksploziju. Šejn jedino još uvek nije znao koji

će od četvorice momaka zapaliti fitilj bureta baruta na kom su svi sedeli.

Ejsu Milardu je u međuvremenu očigledno bilo dojadilo da neprekidno gubi na kartama te je počeo da vara.

Kada je to primetio, Šejn je postao daleko oprezniji. Često je i pored dobrih karata rano prestajao da licitira što mu i nije bilo teško pošto je već zaradio lepo svotu zelenih novčanica.

Zagledavši se krajičkom oka u Stelu i trojicu momaka za stolom Šejn je primetio da niko od njih nije prozreo Milardovu igru.

U salunu su se gosti neprekidno smenjivali. Dok su jedni odlazili drugi su neprekidno pristizali. Šejn je već duže vreme promatrao oronulog starca u pocepanoj odeći koji je sa flašom viskija u ruci stajao na samom kraju dugačkog šanka.

Šejn je napregnuto razmišljao kako da najbezbolnije saopšti Milardu i ostalima da mu je za danas dosta kartanja. A onda mu je na kraju sasvim neočekivano neko drugi pri tome pomogao.

Već na prvi pogled je prepoznao muškarca koji je ležernim pokretom odgurnuo pokretna vrata saluna.

U „Vajt Oksu” odjednom nastade mukla tišina.

Ledeni pogled plavokosog diva Boba Leha zaustavio se na pripadniku Sedme brigade.

III

— Zaista nisam znao da si nagluv, hombre — procedio je Bob Leh. — A možda baš i nisi sasvim čist u glavi, ha?

Zagledavši se u hrpu novčanica ispred Šejna Leh je još dodao:

— Mislim da će to biti sasvim dovoljno za tvoju sahranu, amigo.

— Šta ovo treba da znači? — upitala je Stela podigavši se od stola.

— To on najbolje zna i zato se ne mešaj, Stela.

Trojica kauboja koji su izgleda vrlo dobro poznavali preku narav Boba Leha takođe su ustali od stola i pomerili se nekoliko koraka ustranu. Jedino je Džo Milard i dalje mirno sedeo na svom mestu. Izraz njegovog lica nedvosmisleno je govorio da ga sve ovo ispunjava nekim čudnim zadovoljstvom.

— Hajde, hombre, ustaj! — uzviknuo je Leh grubim glasom. — Govorim ti to zato jer se priča da čovek lakše umire stojeći.

Šejn se polako podigao sa stolice.

— Put me vodi u Rozvel — procedio je on mrzovoljno. — A on se na žalost nalazi sa ove strane Rio Grandea tako da nisam bio u mogućnosti da poslušam tvoj savet, amigo. Nego reci ti meni, kako tvoja ruka?

Plavokosi div poče besno da frkće kroz nos.

— Dovoljno dobro da u njoj mogu da držim pucaljku.

Još pre nego što je do kraja izgovorio poslednju reč Le-hova ruka je poletela prema nisko pripasanom „koltu“.

Šejn se munjevito povio u kolenima i potegao svoj „remington“. Ispostavilo se da je procenio svog protivnika i da je strah od njega bio potpuno bezrazložan. Imao je dovoljno vremena da pažljivo nanišani i da mu preciznim hicem izbijе pucaljku iz ruke što bi sigurno i učinio da istovremeno iza svojih leđa nije začuo Stelin unezveren glas.

— Ne, Rose! — kriknula je ona.

Šejn je krajičkom oka ugledao da je i predradnik sa Kavetovog ranča potezao svoje oružje.

Pošto nije imao drugog izbora Šejn je ispalio nekontrolisan hitac u Lehovom pravcu da bi se odmah zatim okrenuo Rosu Blokeru. „Remington“ po drugi put počе da bljuje vatru. Pogođen u desnu nadlakticu, Bloker je bolno jauknuo i ispuštiš revolver.

Bob Leh se za to vreme zateturaо; načinio još dva koraka prema Šejnu nakon čеga se nemoćno srušio na drvetom obloženi pod.

Obavijen plavičastim dimom baruta Šejn je na nišanu držao trojicu kaubojа koji još uvek nisu mogli da shvate da je visoki stranac ispalio dva hica pre nego što su Bob Leh i Ros Bloker uspeli da povuku obarače.

— Odvedite Rosa do Doka Bredberija — procedila je Stela obraćajući se dvojici preneraženih kaubojа.

Tek nakon što je Bloker u pratnji svojih drugara ćutke napustio salun, Šejn je mogao sebi da dozvoli da se osvrne oko sebe. Osim pijanog starca koji je i dalje stajao za šankom svi ostali gosti su se već bili razbežali.

Ejs Milard je i dalje sedeo na svom mestu i tiho se ce-rekao. Izraz Stelinog prelepog lica odslikavaо je neku mešavinu straha i neverice. Bilo je očigledno da ni ona nije verovala da će Šejn uspeti da izađe na kraj sa tako opakim momkom kakav je bio Bob Leh.

Zagledavši se u Lehovo nepomično telo Šejnu je odmah bilo jasno da mu više nema pomoći i da je najverovatnije izdahnuо još pre nego što je licem udario o pod. Boba Leha mu uopšte nije bilo žao ali je zato žalio zbog činjenice što je ovim sukobom izgubio svaku mogućnost da na miru i iz prikrajka prikuplja informacije o bandi Bila Kulmana. Ovako je sada upravo njega imao na vratu, a to je opet značilo da bi što pre trebalo da napusti Linkoln Kaunti ukoliko mu je stalo do toga da mu glava ostane tamo gde je.

— Mislim da bi najpametnije bilo da osedlate svog konja i da što pre napustite Karizozo — promrmљala je Stela sa strahom u očima.

Sada kada više nije imalo nikakve svrhe da izigrava običnu naivčinu Šejn je upitao:

— Zbog Bila Kulmana? Žao mi je, Stela, ali upravo zbog njega sam i došao ovamo.

— Vi. . . vi ste maršal Sjedinjenih Država? — izustila je ona sva usplahirena.

Tiho se nasmejavši Šejn je odlučno odmahnuo glavom.

— Kulmanova glava je učenjena na svotu od ukupno deset hiljada dolara, Stela. A ja sam se u svom životu i za daleko manje novca izlagao raznoraznim opasnostima.

Njene bujne grudi počеше uzbuđeno da se nadimaju dok se iza njihovih leđa začulo tiho cerekanje Ejša Milarda.

— Mora vam se priznati da vam ne nedostaje samopouzdanje, Šejne — rekao je on sa podrugljivim prizvukom u glasu. — Ali zar uistinu mislite da je Kulman tako naivan i glup kao Bob Leh?

— Ja ništa ne mislim, Milarde — odvratio je Šejn lede-nim glasom. — Jedino što znam to je da ćete pred Kulmanom i sami morati da smislite uverljivo opravdanje što ste sa smeškom na licu posmatrali kako pucam na jednog od njegovih ljudi.

— Budite bez brige, Šejne. Ja ću se već nekako snaći što za vas već ne bih mogao da tvrdim.

— Pa čak i onda ako otkrijem Blokeru i njegovim ljudima sa kakvim ste im sve podlim trikovima izvlačili novac iz džepa?

Kao da ga je neko udario maljem po glavi sa Milardovog lica je odjednom nestao osmeh koji ga je do tada krasio. Dok je besno seovao očima ruka mu se nekako čudno savila što je za Šejna bio nedvosmislen znak da je u rukavu krio mali „derinžer“.

— Hoćete li mi sada pokazati moju sobu, Stela? — upitao je Šejn budno motreći na svaki Milardov pokret.

Kockar je međutim i dalje sedeo na svom mestu. Možda bi u drugim prilikama i potegao oružje koje je kod svih kockara bilo toliko omiljeno, ali ga je u tome sprečila pomisao na događaj koji se maločas odigrao pred njegovim očima.

Zbunjeno klimnuvši glavom Stela je pošla prema stepenicama koje su vodile na sprat. Dok su prolazili pored starca u iscepanom odelu Šejn je shvatio da se on samo pretvara da je pijan i da je u stvari budno promatrao šta se u salunu dešava.

— Ti si potpuno lud, Šejne — rekla je ona nakon što su se našli u hotelskoj sobi.

Tako prisno obraćanje njemu se učinilo kao nešto sasvim

normalno pošto je imao utisak kao da se on i Stela već dugi niz godina poznaju.

— Ali zašto? I Bil Kulman je samo običan smrtnik.

— U pravu si, Šejne, ali ne zaboravi da on oko sebe ima bandu bezobzirnih ubica. A da bi uopšte stigao do njega treba najpre njih da eliminišeš.

Šejn slegnu ramenima.

— Ovaj grad je Kulmanovo uporište, Stela. I ta činjenica sve vas prikazuje u dosta lošem svetlu. Pitam se zašto već odavno niste udružili sve svoje snage i zašto ga niste oterali iz Karizoza.

Ona se opet samo gorko nasmejala.

— Lako je tebi da se razmećeš rečima, Šejne. Da, i ovde kod nas je bilo nekoliko hrabrih momaka, ali svi oni sada leže pod zemljom. Vlada nam je do sada dva puta slala saveznog šerifa. Jednog od njih smo takođe sahranili, dok je drugi već sledećeg dana nestao bez traga. Ne, Šejne, jedini način da se Kulmanu doskoči je da se ovamo pošalje čitav odred vojske ovde boravila čitave tri nedelje i za to vreme se Kulmanova banda nije pojavljivala u gradu. Ali čim su vojnici otišli, vratili su se i oni. Čoveka koji je pozvao vojsku u pomoć Kulman je lično obesio ispred njegove vlastite kuće.

Sve ovo je Šejnu naravno bilo dobro poznato pošto ga je za vreme kratkog zadržavanja voza u Santa Feu, oficir Sedme brigade za vezu upoznao sa svim potrebnim detaljima.

Jedino po pitanju broja saveznih šerifa koje je vlada poslala ovamo Stelina priča se nije slagala sa njegovim informacijama. Koliko je njemu bilo poznato nije se radilo o dvojici već o trojici od kojih su poslednja dvojica nestali bez traga. I zato se njegov zadatak nije sastojao samo u tome da jednom zauvek eliminiše bandu Bila Kulmana već i da sazna šta se dogodilo sa nestalim čuvarima zakona.

— Ti ne nameravaš da bežiš, zar ne? — upitala je Stela jedva čujnim glasom.

Šejn je odlučno odmahnuo glavom.

— Deset hiljada dolara su svota za koju sam spreman dosta toga da rizikujem, Stela — odvratio je on.

— Ti si stvarno potpuno lud! — prosiktala je ona. — Šta misliš šta mrtav čovek može da započne sa deset hiljada dolara? Budi uveren da je Bob Leh u poređenju sa Kulmanom i sa njegovom desnom rukom Frenčijem Fermentom najobičniji početnik.

— Ferment? — upitao je Šejn.

Ona se ponovo gorko nasmejala.

— Bože, pa ti ni ne poznaješ Kulmanove najopasnije revolveraše! I da ga sretneš na ulici ti ne bi prepoznao Frenčija. Sada mi se sve više čini da je Leh bio u pravu kada je rekao da nisi baš sasvim čist u glavi!

— Ali i pored toga ti je stalo do mene — rekao je Šejn i glasno se nacerio. — Zaista ne bih imao ništa protiv da mi pomogneš da nekako preguram ovu noć u Karizozu.

— Verovatno bih to i učinila da si mi rekao da ćeš sutra napustiti grad — odvrtila je ona. — Međutim nemam nameru da tugujem za nekim ko je toliko glup da dobrovoljno legne u već iskopanu raku na Brdu čizama.

Munjevito se okrenuvši Stela je izjurila napolje na hodnik besno zalupivši vrata za sobom.

Nakon što je ostao sam u sobi Šejn je prišao prozoru koji je gledao na glavnu ulicu. Navukao je zavese i primeo jednu od stolica krevetu. Otkopčao je opasač i prebacio ga tako preko naslona da je u svakom trenutku mogao munjevito da potegne „remington”. Zatim je izuo čizme, ugasio petrolejsku lampu na stolu i legao na krevet.

Sada kada je propao njegov prvobitan plan da se predstavi kao običan kauboj koji je bio u potrazi za dobro plaćenim poslom nije mu preostajalo ništa drugo nego da čeka da Bil Kulman povuče prvi potez.

Računao je jedino da bi eventualno šerif Džek Morton mogao da mu pomogne. Tu pomisao je međutim, vrlo brzo odbacio pošto su to sigurno već bezuspešno pokušavali i tri savezna šerifa koje su vlasti do sada slale u Karizozo.

Klajda Karsona, koji je bio jedan od njih, Frenči Fermont je ubio nasred glavne ulice.

Šejn je poznavao Karsona od ranije i znao je da je bio strahovito brz. A to je opet značilo da je Fermont bio još bolji i opasniji od njega, pod uslovom naravno da se radilo o poštenom dvoboju.

Pripadnik Sedme brigade je naravno raspolagao svim mogućim podacima o Fremontu i većini ostalih članova Kulmanove bande. Dok mu je čitao list sa njihovim imenima oficir za vezu je u Santa Feu samo u nekoliko navrata morao da mu iznosi dodatne pojedinosti pošto je Šejn te razbojnike dobrim delom još od ranije poznavao.

Kulmanova banda je bila sačinjena od najozloglašnijih razbojnika koji su ovde nalazili utočište nakon što su njihove ranije družine bivale razbijene.

Za Frenčijem Fermontom je u Luizijani bila raspisana poternica zbog višestrukog ubistva. Fermonta je bio glas da je bio izuzetno podmakao i preračunat momak, te stoga Šejn baš i nije bio sklon da poveruje da se u slučaju Klajda Karsona uistinu radilo o poštenom dvoboju.

Sledeći savezni šerif koji je krenuo u Karizozo zvao se Dea Milan. On je poslednji put viđen tačno pre dve nedelje kada se spremao da iz Karizca pođe u Tularosa Veli gde se

Kulmanova banda krila u nekom od bezbroj procepa u toj dolini.

Šejn se samo pitao na koji li je način postupio treći od njih, momak po imenu Džim Gilson.

Činjenica da ga Stela nije pominjala govorila mu je da je Gilson pre dolaska u Karizozo skinuo metalnu značku i da je prurušen u običnog smrtnika traga za Kulmanom.

Ovo malo vremena što je Šejn proveo u gradu bilo mu je sasvim dovoljno da sebi stvori pravu sliku o stanovnicima Karizeza. Svi oni su bili na smrt preplašeni već pri samom pomenu Kulmanovog imena.

To bi možda i bilo drugačije da u svemu ovome još jedna stvar nije igrala veoma bitnu ulogu.

Šejn je naime raspolagao podatkom da se govorkalo da je Sem Kavet, vlasnik najvećeg ranča u celom Linkoln Kauntiju pružao utočište Bilu Kulmanu i njegovim revolverašima. Takav zaključak se naprosto sam po sebi nametnuo pošto su banditi sa svih drugih rančeva, ali ne i sa Kavetovog, kralj stoku da bi se snabdeli svežim mesom.

Šejnove misli odlutaše do predradnika Rosa Blokera i druge dvojice kauboja sa Kavetovog ranča. Oni ne samo što nisu ništa preduzeli da zaustave Leha već je Bloker čak i pokušao da mu pomogne da ubije Šejna.

Možda ne bi bilo loše da potražim tog Sema Kaveta, pomislio je Šejn pre nego što je utonuo u dubok san.

IV

Šerif Džek Morton je bio suviše mlad da bi drhtanje njegovih ruku moglo da bude prouzrokovano poodmaklom starošću. Krvave oči kao i providna rumena koža prošarana tankim ispucalim krvnim sudovima bili su samo dokaz više da je Morton bio težak alkoholičar.

Ugledavši strah u njegovim podnadulim očima Šejnu je odmah bilo jasno da je Džek Morton vrlo dobro znao ko mu je to kročio u kancelariju.

Zastavši ispred šerifovog pisaoćeg stola Šejn se kratko osvrnuo oko sebe i otegnutim glasom rekao:

— Nigde ne vidim ni jednu poternicu, šerife. Pa zar je moguće da se jedino ovde u Karizozu ne traga za Bilom Kulmanom i njegovom bandom?

— Ko... ko ste vi? — izustio je Morton.

— Šejn. Da, šerife, ja sam taj koji je sinoć poslao Boba Leha na onaj svet. A ako me pamćenje ne vara i njegova glava je bila ucenjena na bi me interesovalo koliko sam to zaradio. Dakle ode su vam poternice?

— Ja... ja nemam pravo da lovcima na ucene preda-

jem zvanična dokumenta — odgovorio je Morton. — I zato bi bilo bolje da što pre napustite moju kancelariju!

Šejn se glasno nacerio da bi odmah zatim ćutke odgrnuo šerifa ustranu i počeo da pretura po ladicama njegovog stoja. Osim polupraznih boca viskija u prve dve nije pronašao ništa a tek u trećoj je našao na ono za čim je tragao.

Nakon što je izvukao čitavu hrpu poternica Šejn ih je brižljivo poredao po stolu. Bil Kulman je bio učenjen na svotu od deset, a Frenči Vermont na dve hiljade dolara. Bob Leh je vredeo okruglih pet stotina dolara dok je hvatanje svih ostalih članova Kulmanove bande lovcima na ucene donosilo po tri stotine dolara.

Pod uslovom da uspe da sačuza živu glavu pravi lovci na ucene bi ovde vrlo lako mogli da se obogati, pomislio je Šejn.

— Nabavite novac iz Linkolna, šerife — procedio je Šejn vraćajući mu hrpu zgužvanih poternica. — Verovatno ću ostati još nekoliko dana u gradu.

— Vi ste stvarno ljudi — odvratio je šerif Morton drhtavim glasom. — Kulman će vam bukvalno odrati kožu čim sazna da ste ubili Boba Leha.

Šejn se glasno nacerio.

— Nadam se, Mortone, da vi kao čuvar reda i zakona nećete dozvoliti da se tako nešto desi u vašem gradu.

Džek Morton se odjednom stresao kao gromom ošinut.

Napolju, u glavnoj ulici začuo se bučan topot mnoštva konjskih kopita. Nakon što je previrio kroz prozor šerif Morton se bled u licu okrenuo Šejnu i rekao:

— A sada gledajte kako ćete se iz svega ovoga izvući. Ja sa tim ne želim da imam bilo kakve veze.

Munjevito se okrenuvši, šerif Morton je sav uspaničen izjurio kroz vrata koja su vodila prema prostoriji u kojoj su se nalazile zatvorske ćelije.

Kada je Šejn oprezno odškrinuo vrata šerifove kancelarije ugledao je trojicu jahača koji su, prekriveni od glave do pete debelim slojem crne prašine, zaustavili svoje konje ispred „Vajt Oksa“. Nakon što su sjahali počeli su podozrivo da se osvrću oko sebe. Pri tome su međutim, najmanju pažnju posvećivali šerifovoj kancelariji kao da su bili sigurni da im odatle preči najmanja opasnost.

Šejn ih je odmah prepoznao. Bili su to članovi bande Bila Kulmana. Momak koji je jahač šarenog ponija bio je van svake sumnje Santiljo. Njegova duga crna kosa, koju je pridržavala široka crvena traka, presijavala se na jarkom jutarnjem suncu. Za pasom je nosio opasač sa revolverima, ali je Šejn vrlo dobro znao da je još opasniji bio sa svojim noževima od kojih se nikad nije odvajao.

Ostala dvojica su bili Džef Ruger i Vejn Lorens.

U tom trenutku se lagano zanjahaše pokretna vrata sasluna i na njima se pojavio Ejs Milard.

Nakon što su razmenili nekoliko reči banditi su se okrenuli prema šerifovoj kancelariji tako da je Šejnu bilo jasno šta im je Milard rekao.

Trojica protiv jednog. Takav odnos nije delovao baš ohrabrujuće ali Šejn u ovom času nije imao drugog izbora već da ga prihvati.

Pripadnik Sedme brigade je lagano kročio na ulicu. Za bandite to kao da je bio znak da zastanu kao ukopani. Razdaljinu između njih i Šeina iznosila je jedva nekih dvadesetak jardi.

A onda je Santiljo za koga je Šejn znao da je u stvari čistokrvni Meskalero-Apač naredio ostaloj dvojici da krenu napred. Nakon kraćeg oklevanja oni su to i učinili sve dok ih nije zaustavio Šajnov odsećan glas:

— Mislim da je to dovoljno blizu, amigosi!

Santiljo, koji je bio zaostao nekoliko koraka, počeo pogledom da pretražuje čitavu glavnu ulicu. Očigledno nije mogao da veruje da je neko mogao da bude toliko lud da im se sam suprotstavi. Ali osim kockara Ejsa Milarda Santiljo nije uspeo nikog drugog da otkrije.

Džef Ruger je bio mlad momak na čijem je licu neprekidno titrao ciničan osmeh.

Vejn Lorens je bio dosta stariji od Rugera. Njegovo bogato iskustvo govorilo mu je da pred sobom nemaju samoubicu već opasnog suparnika koji je bio uveren da čak i protiv trojice revolveraša ima dobrih izgleda da iz tog okršaja na kraju izađe kao pobednik.

— Ko te šalje ovamo? — upitao je Lorens dok mu se šaka nervozno skupljala i širila iznad srebrom ukrašenog „kolta“.

— Niko — odgovorio je Šejn. — Jednostavno sam naučio da ovde u Karizozu na lak način može da se zaradi dosta novca. Lehova glava vredi pet stotina dolara a za val trojicu ću dobiti još dodatnih devet stotina.

Oči trojice razbojnika ljutito sevnuše.

Santiljo je načinio prvi korak time što je pokušao da za dvojice svojih drugara potraži zaklon.

U tom trenutku je reagovao i Džef Ruger. Momak je bio brz i opasan poput zmije zvečarke tako da je Šejn samo koji delić sekunde pre njega uspeo da potegne svoj „remington“. Istovremeno kada je pucaljka u njegovim rukam zagrmela Šejn se bacio ustranu.

Metak se zario Rugeru u rame. Kotrljajući se po prašini Šejn je sledećim metkom pogodio Lorensa koji je bolno krik-

nuo i kao sumanut počeo da puca iz svog ogromnog „kolta“. Meci su se međutim, nekontrolisano zarivali u zemlju neposredno ispred njegovih nogu.

Šejn je krajičkom oka primetio da je nešto fijuknulo kroz vazduh. Već u sledećem trenutku osetio je strahovit udarac u desnu slabinu.

Džef Ruger je ležao na zemlji, a Lorens koji je uspeo da se održi na nogama se teturao prema njemu.

Santiljo! pomislio je Šejn. Santiljo je od njih trojice ipak najopasniji protivnik.

Odjednom se tik pored njegove glave zarilo sečivo noža koji je Maskalero-Apač bacio u njegovom pravcu. Šejn počeo nasumice da puca kroz pravi oblak prašine koji ga je okruživao. Lorensa je uspeo da obori sa nogu ali mu je Santiljo zato bio sve bliže i bliže.

Poslednji prasak Šejnovog „remingtona“ nadjačala je grmljavina nečije puške. Santiljo pade kao pokošen.

Munjevito se podigavši na noge Šejn je pritrčao Lorensu i vrhom čizme odgurnuo Rugerov revolver koji se nalazio pored njegove ruke. Na samo nekoliko koraka od njih ležalo je beživotno telo Maskalero-Apača.

I pored svih nastojanja da odgonetne ko mu je to prišao u pomoć Šejn osim Ejsa Milarda nije uspeo nikoga da otkrije. A sudeći po zgrčenom izrazu njegovog lica nije bilo nikakve sumnje da on nije bio taj koji je Santilja poslao u večna lovišta.

Onda je Džef Ruger počeo da dolazi svesti.

— Pomozi mi inače ću iskrvariti! — zavapio je on.

Uperivši cev „remingtona“ u njega Šejn je mrzovoljno procedio:

— On te rane na ramenu sigurno nećeš umreti, Rugeru. Hajde prestini da kukaš i diži se na noge!

Šejn je nakon toga prišao Lorensu koji je zgrčen ležao u prašini. Prvi metak je Kulmanovog revolveraša pogodio u desnu nadlakticu ali je zato drugi završio u njegovom stomaku. Usled bolova koje je sigurno osećao Lorens je do krvi izgrizao donju usnu. Tek nakon što se uverio da ni Ruger ni on nemaju negde još neku skrivenu pucaljku Šejn je otišao do Santilja. Na njegovim leđima je zjapila ogromna rupa iz koje se još uvek slivao tanak mlaz krvi.

— Mortone! — dreknuo je Šejn.

Od šerifa međutim, nije bilo ni traga ni glasa.

Tek nakon nekoliko minuta začuli su se nečiji užurbani koraci. Bio je to Dok Eredberi koji je privučen pucnjavom hitao da vidi da li je nekome potrebna pomoć.

— Ovu dvojicu moramo što pre prebaciti do moje kuće — promrmijao je Dok nakon što je pregledao Rugerove i Lorensove rane.

Šejn odlučno odmahnu glavom.

— To ne dolazi u obzir, Dok! Smestićemo ih u zatvor; a vi od kuće donesite sve što vam je za njihovo lečenje potrebno.

Dok Bredberi ga je ljutito ošinio pogledom ali se ipak nije usudio da mu protivreči.

— Milarde! — uzviknuo je on okrenuvši se prema „Vajt Oksu. — Pošaljite ovamo Nepa Nila!

Kockar nestade u unutrašnjosti saluna. Nakon kraćeg vremena na ulicu su istrčali ćelavi barmen kao i Crnac koji je bio bar za dve glave viši od Nila.

Nil je bio avetinjiski bleđ u licu dok je netremice zurio u Šejna kao da je pred sobom imao utvaru, a ne ljudsko biće

— Hoćemo li ih odneti do tebe? — upitao je on napokon Doka Bredberija.

— Ne nego u zatvor.

Nil ga je pomalo začuđeno pogledao, ali su on i Nep ipak uradili šta im je rečeno. Zajedničkim snagama su podigli Lorensa koji je od nesnosnih bolova počeo glasno da stenje. Kada su sa njima na rukama pošli prema šerifovoj kancelariji Džef Ruger je laganim korakom krenuo za njima a da mu to niko nije naredio.

Šejn je bio ne malo začuđen kada ih je u zatvoru dočeka kao poguren starac koji je u rukama držao dugački karabin. Na njegovom izmašćenom kožnom prsluku svetlucala je velika metalna zvezda.

Ugledavši Rugera starac počeo kao pomahnitao da se cerekta.

— Jesi li najzad i ti dolijao? Šteta jedino što ti metak nije prosvirao tu tvoju smrdljivu lobanju.

Na trenutak je izgledalo kao da će se Džef Ruger u svom slepom besu baciti na starca, ali ga je u tome sprečila cev „remingtona“ koju mu je Šejn zario u leđa.

Zatvor su činile ukupno tri ćelije. U prvoj je Dok Bredberi već previjao Lorensove rane.

Nakon što je Šejn ugurao Rugera u sledeću ćeliju momak je sa bolnom grimasom na licu procedio:

— Lorens ionako neće preživeti. Zar ne bi bilo pametnije da se Dok najpre pobrine za moju ranu?

Na odgovorivši mu ništa Šejn je mirno zaključao vrata ćelije.

— Samo ti sedi tu i čekaj dok ne dođeš na red — umešao se starac koji je stajao iza Šejnovih leđa. Tek tada je pripadnik Sedme brigade primetio da je starac u stvari imao jednu drvenu nogu i da se zbog toga dosta sporo kretao.

— Ko si ti uopšte? — upitao je Šejn starca.

— Mortonov zamenik Fin Dadli, mister — odvratio je starac glasno se nacerivši.

Klimnuvši glavom u pravcu karabina koji je starac i dalje držao u rukama Šejn je rekao:

— Ta stvarčica izgleda još uvek dobro funkcioniše, zar ne?

Starčevo izabrano lice se odjednom uozbiljilo.

— Svakako da dobro funkcioniše — promrmljao je on klimnuvši lagano glavom. — Međutim, na Santilja je neko drugi pucao.

V

Dok Henriju Bredberiju je bilo potrebno gotovo puna dva sata dok nije zabrinuo ranije dvojice razbojnika, a zatim i ogrebotinu na Šejnovoj slabini.

Šejn je u međuvremenu od Fina Dadlija saznao da je Džek Morton još pre nego što je došlo do pucnjave osedlao svog konja i napustio grad u pravcu istoka.

— A šta je sa tobom? — upitao je Šejn starca. — Zašto ne skineš tu zvezdu? Ako se u gradu pojavi Kulman sa svojim ljudima moglo bi lako da se desi da je izrešetaju zajedno sa tobom.

Fin Dadli samo slegnu ramenima.

— A gde bih ja mogao da odem, Šejne? Ovako bogalj kakav sam teško da bi uspeo da im umaknem. Preostaje mi jedino da ostanem ovde i da se nadam da moje vreme još nije isteklo.

Nakon što je spakovao svoje stvari Dok Bredberi je krenuo svojoj kući. Prethodno je međutim, zastao na vratima i rekao Dadliju:

— Pozovi me ako se njihovo stanje pogorša. Tu pre svega mislim na Lorensa čije su povrede toliko ozbiljne da možda neće ni preživeti do sledećeg jutra.

— Hej, Šejne! — uzviknuo je u tom trenutku iz ćelije Ruger.

— Šta je, Rugeru? — odvratio je Šejn okrenuvši glavu u njegovom pravcu.

— Hteo bih samo da ti dam dobronameran savet, Šejne — rekao je Ruger sa podrugljivim osmehom na licu. Sada kada je bio siguran da je rana na njegovom ramenu bila potpuno zbrinuta i po svemu sudeći dosta bezazlena, Džef Ruger je ponovo postao onaj stari cinični revolveraš koji je bio siguran u sebe. — Savetovao bih ti da što pre skočiš u sedlo i da jašeš dokle god te tvoj konj bude nosio. pošto jedino na taj način možeš da preživiš još nekoliko časova.

— Ja ipak mislim da su moji izgledi kud i kamo bolji nego tvoji, Rugeru — odgovorio je mirno Šejn. — Budi uve-

ren da ću doživeti da vidim kako te u Linkolnu vešaju. A zatim ću pokupati onih tri stotine dolara na koliko je učenje na tvoja smrdljiva glava i sa njima se lepo provesti u prvom salunu na koji naiđem.

Ne osvrćući se na pravu bujicu najpogrdnijih reči koje mu je Ruger uputio Šejn je zatvorio vrata koja su delila kancelariju od zatvora.

Kratko nakon toga i on je isto kao i Dok Bredberi napustio kancelariju šerifa Mortona ostavljajući u njoj Fina Dedlija da motri na zatvorenike.

U „Vajt Oksu“ se čelavi Nili već uveliko ponovo nalazio na svom radnom mestu iza šanka. Nasuprot njemu stajao je Ejs Dilsard čije je brižljivo izbrijano lice bilo potpuno bezizražajno.

Međutim, i bez obzira na tu činjenicu Šejn je bio čvrsto uveren da bi kockaru daleko više odgovaralo da su ga Santiljo i njegovi revolveraši poslali na onaj svet.

Nakon što je poručio kriglu hladnog piva Šejn je rekao Nilu da pošalje nekog ko će Finu Dadliju i dvojici zatvorenika odneti nešto za jelo.

Još dok je Nil potvrdno klimao glavom, na vrhu stepeništa se pojavila Stela. Na sebi je imala usku vunenu haljinu koja je još više nanglašavala njene skladne obline.

— Nili mi je rekao da je Santiljo mrtav, a i da Lorens najverovatnije neće preživeti siedećih nekoliko sati — rekla je ona nakon što mu je prišla. — Zar onda ne bi bilo najpametnije da pokupiš Rugera, sa njim odjašeš do Linkolna i tamo ga predaš oblasnom šerifu?

Umesto da joj bilo šta odgovori Šejn se samo značajno osmehnuo. Međutim, i to je Steli bilo dovoljno da shvati šta se to po njegovoj glavi motalo.

— Mislim da nepotrebno izazivaš sudbinu, Šejne — prošaputala je ona. — Budi siguran da si danas imao više sreće nego pameti. Jer da niko nije iz zasede pucao na Santilja sada bi ti umesto njega ležao na Brdu čizama. I još nešto, Šejne. Budi uveren da su Bil Kulman i Frenči Fermont ipak revolveraši sasvim drugog kalibra.

Šejn ju je i dalje ćutke promatrao pitajući se da li je ona možda znala ko mu je to pritekao u pomoć.

— Budi obazriva, Stela — umešao se odjednom Ejs Milard. — Bolje bi ti bilo da se kloniš Šejna, pošto se Kulmanu sigurno ne bi svidelo da sazna da se njegova bivša devojka često viđa u društvu čoveka koji redom uklanja njegove ljude.

Stelini obrazi se zarumeneše. Ošinuviši Milarda ljutitim pogledom ona se munjevito okrenula i odiurila na sprat.

Ejs Milard se tiho cerekao.

— Savetujem ti da se ne pojavljuješ na ulici kada Kulman stigne u grad — procedic je Šejn ledenim glasom.

— Ja se ne bojim Kulmana, Šejne.

— Možda ga se i ne bojiš. Milarde, ali bi zato trebalo mene da se plašiš.

Ne obazirući se na čudnu grimasu koja se pojavila na licu Ejsa Milarda Šejn je ispio svoje piće do kraja i mirno napustio salun.

Odatle je otišao do šerifove kancelarije da bi obavestio Fina Dadlija da će na nekoliko sati napustiti grad. Nakon toga je otišao do štale iza „Vajt Oksa” gde mu je Nap osedlao konja na kom je pripadnik Sedme brigade nekoliko minuta kasnije napustio grad putem koji je vodio na sever.

Dok je jahao glavnom ulicom bukvalno je na sebi osećao poglede prolaznika. Svi oni su naslućivali da je krenuo prema Kavetovom ranču ali su istovremeno i strahovali da će se Bil Kulman svima njima osvetiti zbog toga što su u Karizozu stradala četvorica njegovih momaka.

Pogled koji se Šejnu pružao sa uzvišenja iznad ogromne doline bio je zaista impozantan. Kroz zelenilo doline vijugala je nabujala reka što je zaista bilo neobično za predeo koji je inače pre ličio na sprženu pustinju u kojoj jedva da je bilo života.

Dok je jahao prema Kavetovom ranču Šejn se neprekidno pitao da time što je krenuo u vučju jazbinu nije ipak previše rizikovao. Jer, ako je rančer zaista pružao utočište Kulmanu i njegovoj bandi onda se na ranču nalazilo bar nekoliko revolveraša koji se neće libiti da ga dočekaju pravom kišom olova.

Sa druge strane, Sem Kavet je ipak morao da bude obazriv pošto je znao da su kolale priče o njemu i Kulmanovoj bandi, a naročito što je u međuvremenu jedan savezni šerif ubijen dok je drugi nestao.

Poteravši konja u lagani galop Šejn je krenuo prema ranču. U trenutku dok je prolazio kroz prostranu kapiju odjeknula je zvonjava koja je radnike pozivala na ručak.

Sa svih strana kauboji su se užurbanim korakom približavali niskom zdanju koje je isto kao i Kavetova kuća bilo sazidano od opeke, a ne od sasušenog blata kao zgrade u Karizozu.

Odjednom, prolomio se nečiji prodoran krik nakon čega su svi kauboji zastali kao ukopani zagledavši se prema jahaču koji im se sve više približavao.

Šejn je odmah prepoznao momka koji je ostale upozorio na njegov dolazak. Bio je to polukrvni Meksikanac koga je Stela predstavila kao Džoa Muna. Ubrzo zatim su na vratima spavaonice pojavio Ros Eloker.

Čim je Šejn zaustavio konja kauboји su ga preteći opkolili, Ros Bloker je izvukao ruku iz poveza oko vrata. Iako ga je sudeći po grimasi na licu ruka još uvek bolela Bloker je spustio šaku na dršku revolvera.

Na samo nekoliko koraka od njega stajao je i Leri Mek Ri.

— Šta tražiš ovde, Šejne? — upita je Bloker ljutito sevujući očima. — Trebalo bi da znaš da lovci na ucene ovde kod nas nisu dobrodošli.

— Mislim da nema svrhe da raspravljamo o tome šta jedan o drugom mislimo, Elokeru — odvratio je Šejn ledennim glasom. — Došao sam ovamo da razgovaram sa tvojim gazdom a ne da sa vama uludo tračim vreme.

— Zašto ga jednostavno ne oteramo sa ranča? — prosihtao je Džo Mun.

— Zato što bi se i ti, a i mnogi od vas u tom slučaju loše proveli — promamljao je Šejn.

Mun počeo kao sulud da se cereka.

— Pa nas je trojica protiv tebe samog, čoveče!

— To su verovatno mislili i Santiljo, Lorens i Ruger, amigo. A sada Santiljo leži na Brdu čizama, a u zatvoru je Dok Bredberi morao da krpi Lorensa i Rugera.

Na dvorištu Kaveovog ranča odjednom je zavládala grobna tišina. Zahvaljujući tome, Šejn je preko kod glavnog zdanja uspeo da razazna tihu škripu vrata. Kada je uperio pogled u tom pravcu ugledao je krhku ženu duge crne kose. Na sebi je imala uske jahaće pantalone kao i kratku jaknu opšivenu srebrnim koncem. Ono što je odudaralo od njene celokupne pojave i što je ujedno Šejnu odmah upalo u oči bio je opasač sa revolverima.

— Ko je to, Rose? — upitala je ona.

— Protuva koja je upucala Leha, Seli.

Šejnu se na trenutak učinilo da je njeno telo blago zadrhtalo. A možda se i varao?

— Idite da jedete, momci! — uzviknula je ona odsečnim glasom. — A vi, mister, dodite ovamo!

Tiho se nacerivši Šejn je sačekao da i poslednji kauboj nestane u trpezariji, a onda je blago podbo konja i poterao ga prema devoјci.

Kada se sasvim približio verandi na kojoj je ona stajala postao je svestan da je pred sobom imao devoјku čija lepota ni u čemu nije zaostajala za Stelinom koja ga je toliko bila opčinila. Međutim, za razliku od Stele ona je bila još dosta mlada. Mogla je da ima najviše osamnaest — devetnaest godina ali je zato posedovala sve atribute koje su muškarci kod žena cenili.

— Moje ime je Šejn, mis — rekao je pripadnik Sedme

brigade dodirnuvši kažiprstom leve ruke obod svog izlizanog „stetsona“.

Ona klimnu glavom.

— To mi je poznato isto kao i činjenica da ste vi osoba koja je ubila Boba Leha. Ali zar vam niko nije rekao da bi što pre trebalo da nestanete oдавде ukoliko ne želite da vam se Bil Kulman zbog toga krvavo osveti?

— Rekao bih da ste vi deseta osoba koja me na to upozorava — rekao je on i tiho se nacerio.

— Ako je tako onda ste zaista suludi i čovek ne treba da vas žali, Šejne.

U tom trenutsu je Šejn iza svojih leđa začuo nečije korake. Bio je to Džo Mun koji je prišao crnokosoj devojci i tihim glasom rekao:

— Mis Seli, maločas smo zaboravili da vam kažemo da nam je rekao da je navodno ubio Santilja, a da Lorens i Rurger ranjeni leže u zatvoru.

Ovoga puta je njeno teio zaista počelo da podrhtava.

— Idi i pridruži se ostalima, Džo — promrmljala je ona nakon što je povratila kontrolu nad sobom.

— Dakle šta tražite ovde, mister Šejne? — upitala je Seli Kavet.

— Hteo bih da porazgovaram sa vašim ocem, mis.

Izgledalo je na trenutak kao da se dvoumi šta da učini no onda je ipak pomirljivim glasom rekla:

— Hajde sjašite pa da vidimo da li će on hteti da vas primi.

Šejn je od brigadinog oficira za vezu čuo dosta toga o Semu Kavetu. Po reputaciji koju je uživao mogao je da se poredi sa teksaškim rančerima Gudnajtom, Lovingom i Džonom Čisanom sa Rio Honda. Svi oni su gvozdеноm voljom i čvrstom rukom uspeali da stvore vlastite imperije koje su ljubomorno čuvali od svih nasrtaia sa strane. Tako je na primer Sem Kavet na čudan način uspeo da spase svoj ranč od pustošenja kada je pre nekoliko godina počeo da besni rat u Linkoln Kauntiju.

Od Kavetove snage i energije sada međutim, skoro da ništa i nije bilo ostalo. Šejn naprosto nije mogao da veruje vlastitim očima kada je u zatamnjenoj prostoriji ugledao rančera. Duga seda kosa uokviravala je lice koje je neodoljivo podsećalo na glavu mrtvaca. Teška iscrpljujuća bolest nije jedino uspeala da uništi živahnost njegovih tamnih očiju.

Informacije kojima je Šejn raspolagao kazivale su da Kavet i nije bio tako star. Advokat u Santa Feu je govorio da je mogao da ima najviše šezdeset godina i da je dosta kasno postao otac. Njegova prva žena nije mogla da mu pokloni

dete, ali je Kavet i pored toga ostao pored nje sve dok pre dvadeset godina nije iznenada preminula.

Nakon toga je Kavet na ranč doveo mladu ženu čiji je zadatak bio da mu ispuni davnjašnju želju. Nakon što je Seli rođena, žena je morala da napusti ranč. Seli Kavet je bila vaspitavana kao dečak i trebalo je jednog dana da preuzme rukovođenje imperijem Sema Kaveta.

Igrom sudbine taj dan je došao mnogo ranije nego što je to stari rančer želeo.

Kavet je samo teškom mukom uspeo da izgovori nekoliko bar donekle razgovetnih reči. Bile su to posledice moždanog udara koji je ne tako davno doživeo.

— Vreme je da krenete, Šejne! — rekla je Seli Kavet nakon izvesnog vremena. — Mom ocu je sada potreban odmor. Ovaj razgovor ga je do te mere iznurio da će mu trebati nekoliko dana da se oporavi.

Kada je izašao na verandu zaslepilo ga je sunce koje je nemilosrdno pržilo.

— Izgleda da ste uzaludno dolazili ovamo — rekla je Seli Kavet ledeno se osmejuvši.

Šejn klimnu glavom. Da zaista nisam morao da dolazim ovamo, pomislio je on.

Međutim, sada je bar znao da Sem Kavet nije bio u stanju da donosi vlastite odluke već da je to u njegovo ime činila njegova kćerka dok je Ros Bloker, predradnik na ranču, slepo izvršavao svako njeno naređenje.

— Kulmanu su sati odbrojani, mis Kavet — procedio je Šejn grubo. — Ukoliko ne želite i sami da budete umešani u sve ovo, savetovao bih vam da se postarate da njegove noga više ne kroči na ranč Kavetovih. Što se mene tiče, zanimaju me samo dolari koje mi njegovo hvatanje donosi, ali zato u Santa Feu kolaju glasine da bi i vaš otac mogao da bude izveden pred sud kao Kulmanov saučesnik. Siguran sam da bi vlasti vrlo brzo shvatile da on ni za šta nije odgovoran. A onda će početi potraga za pravim krivcem, Seli. Ne zaboravite da bi samo jedna godina provedena u jednom od ženskih zatvora bila dovoljna da od vas načini staru i istorošenu ženu.

Pogleda prepunog otvorene mržnje ona je zurila u njegovu leđa dok je stepenicama lagano silazio sa verande.

Nakon što je uzjahao konja, mirno ga je poterao istim onim putem kojim je pre nepunih pola sata stigao. Krajičkom oka je video da su se na vratima trpezarije pojavili Ros Bloker i Džo Mun ali im je Seli Kavet glavom dala znak da ga ostave na miru.

Pucanj koji je iznenada odjeknuo zatekao je Šejna potpuno nesprenog.

Prvo što je osjetio bio je čudan prasak da bi mu samo koji delić sekunde kasnije pored levog uha prohujalo parče jabučice sedla.

Uz prodorno ništanje Šejnov konj počeo preplašeno da se propinje.

Šejn se instinktivno mašao za „vinčesterku” koja je virila iz futrole iza njegove leve noge. Odmah zatim je munjevito izvukao noge iz uzengija i u visokom luku izleteo iz sedla.

Obavijen oblakom prašine tresnuo je na tle. Ne oklevajući ni časa otkotrljao se u stranu sve dok nije pronašao zaklon iza obližnjeg grmlja. Tek tada je do Šejnovih ušiju doprija puščana paljba koja je odjekivala u kratkim vremenskim razmacima.

Šejn je neko vreme ostao pribijen uz tle, a onda je u blizini otkrio plitko udubljenje u peskovitom tlu koje je moglo da mu pruži bolje utočište. Podigavši se na noge počeo je da trči u cik-cak. Meci su mu fijukali oko glave, ali je na kraju ipak uspeo nepovredjen da se domogne zaklona.

Sa „vinčesterkom” u ruci Šejn je oprezno promolio glavu. Na nekih dve stotine jardi ugledao je odblesak puščane cevi. Nekoliko sekundi kasnije pojavio se i omalen čovek koji je pored ogromnog sombrera na sebi imao i mantil koji mu je dosezao sve do članaka.

Razdaljina koja ga je delila od nepoznatog omogućavala mu je da ga bez većih poteškoća pogodi, ali pošto nije mogao da bude siguran da ga neće ubiti Šejn nije želeo nepotrebno da rizikuje.

Da li je i on jedan od Kulmanovih ljudi, pitao se Šejn.

Možda se i on nalazio na Kavetovom ranču a sada je krenuo da o događajima u Kerizozu obavesti Bila Kulmana.

Nepoznati je odjednom nestao iza brežuljka odakle je pucao. Šejn je već hteo da napusti svoj zaklon kada se čovečuljak ponovo pojavio. Jedina razlika je bila ta što je ova puta sedeo na leđima prelepog šarca.

Primitivši da je nepoznati ponovo podigao svoju „vinčesterku” i da je ovog puta na nišan uzeo njegovog konja Šejn je munjevito reagovao. Naslonio je pušku na rame i povukao okidač.

Na vrhu brežuljka preplašena životinja počela da se propinje preteći da svakog časa zbaci jahača sa sebe.

Svestan da je ovo jedinstvena prilika da se izvuče iz nezavidnog položaja u koji je bio zapao Šejn se vinuo u sedlo i poterao konja prema brežuljku.

Pošto je omaleni jahač u međuvremenu uspeo da smiri svog konja Šejn je u galopu ispalio još nekoliko hitaca u njegovom pravcu. A onda je ugledao kako je jahač odjednom

snažno povukao uzde nateravši šarca da se okrene u mestu i da pojuri niz padinu sa druge strane brežuljka. Pre nego što su nestali na horizontu, Šejn je ispod raskopčanog mantila na trenutak ugledao njemu dobro poznatu crnu jaknu ukrašenu srebrnim koncem.

Šejn je bio šokiran činjenicom što je Seli Kavet htela da ga ubije. To je moglo samo da znači da je devojkica i sama bila umešana u zloдела koja je u poslednje vreme u Linkon Kauntiju počinila Kulmanova banja.

Pripadnik Sedme brigade je besomučno ganjao svog konja ali je šarac ipak sve više odmicao. Sve svoje nade Šejn je polagao u to da će se šarac zamoriti i da će onda uspeti da stigne Seli.

Dok je jahao za oblakom prašine koji je rasna životinja ostavljala za sobom Šejn se još jednom prisetio svega što mu je brigadin oficir za vezu ispričao o Bilu Kulmanu.

Kulman je bio jedan od onih momaka koji su uživali u svim čarima ovozemaljskog života ne želeći pri tome ni prstom da mrdne da bi na pošten način došao do novca koji mu je za život na tako visokoj nozi bio neophodan.

Kulmanu verovatno nije bilo teško da pridobije naklonost neiskusne Seli Kavet. Devojkica je verovatno verovala da je Bil Kulman bio zaljubljen u nju i bila je spremna da učini bilo šta za njega. Pa čak i da ubije čoveka za koga je strahovala da bi mogao da ugrozi Kulmanov život.

Nakon dva sata jahanja teren je postao sve nepristupačniji. Šejn je bio svestan da je to značilo da će se tragovi Seli Kavet uskoro izgubiti pošto je devojkica očigledno znala gde se banditi kriju, jer se u protivnom sigurno ne bi usudila da krene u ovo bespuće.

i zaista, tragovi su odjednom nestali tako da Šejnu nije preostalo ništa drugo već da krene nazad prema Karizozu.

VI

Karizozo kao da se bio probudio iz svoje učmalosti, Šejn je još iz daleka čuo galamu koja je vladala u gradu i nije mu trebalo mnogo da shvati šta su sva ona svetla na glavnoj ulici značila.

Korij mu je bio već iznuren, ali Šejn ga je ipak naterao u snažan galop pošto je strahovao da bi mogao da stigne prekasno.

Odjednom je puščani prasak nadjačao buku u glavnoj ulici. Na trenutak je sve utihnulo da bi odmah zatim žagor najrazličitijih glasova postao još glasniji.

Između „Vajt Oks” saluna i šerifove kancelarije Šejn je ugledao masu sveta. Paklje u njihovim rukama osvetljavale su ulicu kao usred dana.

Na nekih pedesetak jardi od razularene rulje Šejn je zaustavio konja i munjevito sjahao.

Ulicom se ponovo prolomio puščani prasak. Kroz prozor šerifove kancelarije suknuo je ogromni plameni jezičak nakon čega se sitna sačma zarija u fasadu kuće sa druge strane ulice.

— Budite sigurni da ću sledeći put gađati malo niže! — začuo se promukli glas Fina Dadlija.

— Hajde, ne izigravaj junaka, Fine! — dobacio je Ejs Milard. — Znaš i sam da ti niko neće platiti ni prebijenog centa za ono što činiš. Jedino što možeš da postigneš je da te Kulman obesi o prvo drvo, a da nama svima zapali krovove nad glavom!

— Ako me pamćenje ne vara ti ne poseduješ ama baš ništa ovde u Karizozu! — odvratio je Fin Dadli. — Dakle, šta se onda uopšte mešaš, Milarde? Hajde, vrati se u salun i nastavi da svojim prijavim trikovima izvlačiš ljudima novac iz džepova!

Šejn je u međuvremenu uspeo da se probije do prvih redova tako da je mogao da vidi kako se Milardovo lice zjapurilo od besa. Još pre nego što je lepuškasti kockar uspeo bilo šta da izusti Šejn je poćigao „vinčesterku” i ispalio me-tak u vazduh.

Okupljeni svet počeo preplašeno da uzmiče. Čak se ni Milard nije usuđivao da mu se suprotstavi već je pognute glave pošao nazad prema „Vajt Oksu”.

Nakon što ga je ispratio pogledom Šejn se okrenuo okupljenim ljudima.

— Hajde, podite svojim kućama, ljudi — rekao je on odlučnim glasom. — Umesto što ste krenuli da oslobodite razbojнике bilo bi bolje da uzmete oružje u ruke i da se obračunate sa Bilom Kulmanom kada sledeći put dođe u Karizozo.

Ove Šejnove reči kao da su potpuno obeshrabrile okupljeni narod tako da su jedan za drugim užurbanim korakom krenuli svojim kućama. Za samo nekoliko minuta glavna ulica je potpuno opustela.

Jedino je Stela stajala na verandi ispred „Vajt Oksa”. Na sebi je ponovo imala tamnoplavu plišanu haljinu sa dubokim izrezom na grudima.

Bilo je više nego očigledno da je čekala da Šejn pođe prema njoj, ali se on ipak odlučio da najpre ode do šerifove kancelarije.

Kada se našao na samo nekoliko koraka od vrata kancelarije, Fin Dadli ih je naglim pokretom otvorio i hramajući krenuo u susret Šejnu. U rukama je držao ogromnu sačmaricu dok su mu usta bila razvučena u širok osmeh.

— Mogu li reći da si mnoge od njih spasao grdnih muka, Šejne — nacerio se on. — Te budale zaista nisu htele da

veruju da ću ih napuniti olovom ako pokušaju da oslobode Rugera.

— A šta je sa Lorensom?

— On se trenutno nalazi na putu za pakao — promrm-ljao je starac. — Dok Bredburi je rekao da mu je metak pokidao creva i da mu nije bilo pomoći.

— Hej, Dadli! — uzviknuo je Džef Ruger kroz otvorena vrata nakon što su on i Šejn ušli u kancelariju. — Vlastitim rukama ću ti zavrnuti šiju čim izađem oдавде!

— Zaveži, Rugeru! — prosiktao je Šejn. — Jer ako i dalje budeš pretio moglo bi lako da ti se desi da ne doživiš vlastito pogubljenje.

Kada je prepoznao Šejnov glas Džef Ruger je počeo tiho da psuje.

— Sta misliš, hoće li one budale ponovo pokušati da ga izvuku iz ćelije? — upitao je Šejn tihim glasom.

Starac odlučno odmahnu glavom.

— Milard je bio njihov kolovoda. Ako njega umiriš nikom od njih neće pasti na pamet ni da promoli nos iz svoje kuće.

— Da li je Morton možda negde ostavio koji gutljaj viskija? — upitao je Šejn nakon što se smestio za šerifov radni sto.

Fin Dadli se glasno nacerio.

— U njegovom stolu možeš da pronađeš jedino prazne boce, Šejne.

Zavaljen u šerifovoj naslonjači Šejn se zamišljeno zagledao u starčevo izbornano lice. Fin Dadli je zaista osoba na koju se mogu osloniti, pomislio je on.

— Hajde Fine reci mi nešto o pucnjavi između Frenčija Fermonta i saveznog šerifa — izustio je on iznenada.

— Za lovca na ucene koristiš zaista čudne metode, a i postavljaš dosta nezgodna pitanja — promrm-ljao je starac.

Kada je međutim shvatio da Šejn nema nameru da mu na ovo odgovori Fin Dadli je nastavio:

— Izgledalo je kao da je Fermont u poštenom dvoboju ubio šerifa...

— Izgledalo? Ali to onda znači da se nije radilo o poštenom dvoboju, zar ne?

— Upravo tako. Morton je to znao, kao uostalom i svi drugi u Karizozu. Kada je došlo do okršaja začula su se istovremeno dva hica. Međutim, jedan je bio ispaljen iz puške, a ne iz revolvera. Karson nije uspeo ni da povuče obarač iako je bio brži od Fermonta. Frenči se kasnije lično postarao da niko ne vidi ubijenog šerifa. Nije se micao od njegovog sanduka sve dok ga grobar nije zakovao. Ipak, u toku noći sam uspeo da se ušunjam u kapelu i da pri svetlosti sveće izbliza pogledam Karsonove rane. Maršal je bio pogođen metkom u leđa i u grudni. Onaj drugi je poticao iz Fer-

montove pucaljke, ali je bio ispaljen tek nakon što je Karson već bio smrtno ranjen.

— A da li možda znaš ko je na Karsona pucao sa leđa?

— Ruger — odgovorio je Dadli.

— Jesi li siguran?

— Naravno. Nakon što je Karson pao u prašinu Ruger se sa puškom u ruci pojavio na ulici. Ne samo što je metak dopro upravo iz tog pravca već se Ruger uz to još i podmuklo cerekao.

Šejn je zamišljeno ustao od stola.

— Ideš li preko do saluna? — upitao je Fin Dadli.

Šejn klimnu glavom.

— U tom slučaju bi mogao da pošalješ nekoga sa bocom viskija — promrmljao je starac.

— Bolje bi bilo da noćas ostaneš trezan, Fine — odvratio je Šejn. — Imam predosećaj da bi upravo noćas zajedno sa svojim revolverašima mogao da se pojavi Bil Kulman.

— Nadam se da me u tom slučaju nećeš ostaviti na cedilu — rekao je Dadli, a osmeh mu je nestao sa lica.

— Budi bez brige, Fine. Ako nam je sudbina takva zajedno ćemo krenuti put pakla.

Kada je Šejn odgurnuo pokretna vrata saluna u „Vajt Oksu“ je zavládala grobna tišina.

Stanje kakvo je vladalo u Karizozu Šejnu je bilo više nego dobro poznato. U očima stanovnika malog učmalog gradića on je bio jedini krivac za propast koja im je pretila. Pravog uzročnika, Bila Kulmana i njegovu bandu niko nije ni sumnjao pošto su ga se svi jednostavno suviše plašili.

Stela je sedela sa Ejsom Milardom za kockarskim stolom. Verovatno je bila uvređena što ju je Šejn maločas ostavio onako na ulici tako da ga čak nije ni pogledala.

Nakon što je ispio viski koji mu je Nil natočio Šejn je ponovo napustio salon.

Nakon što se okupao i nakon što mu je vlasnik kupatila brižljivo očetkao odeću Šejn se sporednim stepenicama popeo u svoju sobu.

Misli mu odlutaše do saveznog šerifa Džima Gilsona. Činjenica što u Karizozu niko nije znao ništa o njemu govorila je da Gilson najverovatnije nije ni dolazio ovamo već da je na drugi način pokušao da pronađe Kulmanovu bandu. A možda je sa metkom u glavi ležao u nekom od stenovitih procepa u kom je prethodnog dana Seli Kavet zametnula svoje tragove.

Šejnu su od umora počele da se sklapaju oči kada je na vratima začuo tiho kucanje.

Munjevito je potegao „remington” i polako se uspravio u postelji.

Bila je to Stela.

— Zar nećeš da me pustiš unutra? — upitala je ona tihim glasom nakon što je Šejn odškrinuo vrata sobe.

— Nisam obučen — promrmljao je on.

Steli to očigledno nije smetalo pošto ga je jednostavno gurnula ustranu i ušla u sobu. Toliko mu se bila primakla da Šejn više nije mogao da prikrije svoje uzbuđenje.

— Zagrlj me, Šejne — prošaputala je ona dok su joj se grudi sve brže podizale i spuštale.

Drhtavim pokretima mu je pomogla da joj otkopča haljinu. A onda je Šejn osetio dodir njene tople meke kože. Oblik Stelinih snežnobelih grudi bio je zaista savršen. Usne su im se stopile u dug i strastven poljubac dok je Šejn nežnim dodirom vrhovima prstiju istraživao svaki delić njenog prelepog tela.

Stela je strastveno kriknula kad se Šejnova ruka spustila do njenih nogu. Njeni dugi negovani nokti se zariše u Šejnova mišićava leđa. Duboko uzdahnuvši privukla ga je ka svojim požudno raširenim butinama.

Sledećih sat vremena proleteli su kao u snu. Po načinu na koji mu se podavala Šejn je osetio da Stela već odavno nije bila sa nekim muškarcem. Kada su se njihova znojem okupana tela napokon razdvojila u njenim očima su zaiskrile suze.

— Znala sam da... — prošaputala je ona isprekidano.

— Da?

— Čim sam te prvi put ugledala u salunu znala sam da će se ovo desiti. Kao što sam tebe želela nisam želela nijednog muškarca u svom životu.

On je već hteo da je upita da li je isto to rekla i Kulmanu, ali je shvatio da time ne bi ništa dobio, osim što bi je povredio.

— Šejne — prošaputala je ona. — Ako odustaneš od te tvoje sulude namere da se domogneš novca koji je raspisan za Kulmanovo hvatanje ja bih bila spremna da napustim Karizozo i da pođem sa tobom.

— Zašto? — upitao je on glasom u kom više nije bilo ni trunke nežnosti. — Da se možda ne plašiš da bi Kulmana mogla da zadesi ista sudbina kao Santilja?

— Ne, nikako — odvrtila je ona usplahireno. — Kulmanova sudbina me uopšte ne zanima, Šejne! Jedino što ne želim to je da on tebe ubije!

— Žao mi je Stela, ali tu želju ne mogu da ti ispunim. Ona je na trenutak začutala da bi zatim šapatom dodala:

— Ti u stvari nisi lovac na ucene, zar ne?

— Da li znaš koliko članova broji Kulmanova banda? —

odvratio je on nastojeći da izbegne odgovor na njeno pitanje.

I njoj i njemu se odjednom učinilo kao da ih deli neka nevidljiva barijera i da osećanja onog drugog nisu bila iskrena.

— Jedanaest — promrmljala je ona. — Međutim, neprekidno im se pridružuju odbegli razbojnici iz najrazličitijih država. To opet znači da moraš da računaš da ćeš protiv sebe imati bar sedmoricu odličnih revolveraša.

— A šta je sa Kavetom?

— Šta bi sa njim trebalo da bude?

Šejn joj je zatim u kratkim crtama ispričao šta se prethodnog dana zbilo na Kavetovom ranču ne propuštajući da napomene da je Seli Kavet kasnije pokušala da ga ubije.

— Seli je oduvek bila pomalo divlja i potpuno nepredvidiva — prošaputala je ona. — Uverena sam da Kulman nije imao većih poteškoća da je osvoji.

— I ti zaista ne znaš gde se oni kriju?

— Ne! — odvratila je ona grubo.

— One večeri kada sam bio prisiljen da pucam na Leha za šankom je stajao čovek u odrpanom odelu. Od tada ga više nisam viđao u gradu.

— Bio je to Redaj Simpson, obična pijanica. Simpson je jedan od onih koji bi u životu sve učinio samo da se domogne novca za još jednu bocu viskija.

— Koliko dugo je Simpson već u Karizozu? — upitao je Šejn prisativši se da njegove oči uopšte nisu izgledale kao oči alkoholičara.

— Na šta ciljaš, Šejne? — nasmejala se Stela. — Simpson je već punih pet godina ovde sa nama. I otkad ga poznajem on ne prestaje da se naliva viskijem.

Ove reči kao da su povratile njeno dobro raspoloženje tako da se ponovo nežno privila uz njega. U istom trenutku kada je na svom vratu osetio njen vrel dah Šejn je začuo tihi grebanje napolju ispod prozora.

Šejn je grubo odgurnuo Stelu ustranu i istovremeno se mašio za svoj „remington” koji se nalazio na malom stočiću pored kreveta.

U tom trenutku se ulicom prolomio prasak „vinčesterke”. Odmah zatim je neko bolno kriknuo i tupo udario o sprženo tle glavne ulice.

Šejn je skočio na noge i pojurio prema prozoru. Kada ga je otvorio ugledao je nečiju ruku koja se grčevito držala za sims. Bez mnogo premišljanja Šejn je podigao dršku revolvera i nepoznatog tresnuo po prstima. Ispustivši bolan krik on je tresnuo dole, na ulicu gde je širom raširenih ruku nepomično ležala još nečija prilika.

— Brzo upali svetlo, Stela — uzviknuo je Šejn nakon što je navukao zavese.

Palidrvce je tiho zašištalalo i ubrzo je čitava prostorija bila ispunjena svetlošću petrolejske lampe koja je stajala na stolu.

U salunu su se začuli nečiji užurbani koraci ali je zato u glavnoj ulici sve bilo mirno. I ovoga puta se niko od stanovnika Karizosa nije usuđivao da promoli glavu iz svojih kuća.

I Šejn i Stela su se ćutke na brzinu obukli. U njenim prelepim plavim očima ogledao se neizmeran strah.

Nakon što je pripasao opasač, Šejn je strpao „remington” u futrolu i izjurio napolje na hodnik. Stela ga je pratila u stopu. Dole u salunu ugledali su senku koja je promakla napolju pored šarenog izloga.

— Otključaj vrata, Nile — procedio je Šejn kada je pri mesečini koja je spolja dopirala ugledao ćelavog barmena.

Najpre se začulo tiho zveckanje ključa a onda su se teški drveni kapci širom otvorili.

Šejn se u samo dva koraka našao napolju na verandi.

Ona dvojica nepoznatih napadača su i dalje nepomično ležali na ulici.

Desno od Šejna neko je nastojao da zamakne za ugao. Nakon što je ispalio hitac u tom pravcu suvonjavi muškarac je zastao kao ukopan. Tek tada je Šejn uspeo da razazna da je to bio Ejs Milard.

— Izlazi napolje, Milarde! — prosiktao je on ledenim glasom.

Kockar je oklevao nekoliko sekundi, ali je na kraju ipak poslušao Šejnovo naređenje.

Zatim se sa petrolejskom lampom u ruci iza Šejnovih leđa pojavila Stela.

Šejn je sa repetiranim revolverom u ruci prišao dvojici revolveraša koji su ležali na ulici. Onaj sa raširenim rukama je na leđima imao ogromnu krvavu mrlju. To je bila samo konačna potvrda da mu je i ovoga puta neko spasao život. A taj neko je bila ista osoba koja je pucala i na Santilja. Čim ga je okrenuo na leđa Šejn je shvatio da mu više nema pomoći. Isti slučaj je bio i sa drugim revolverašem koji je pri padu sa sprata tako nezgodno pao da je slomio vrat. Momak se zvao Luk Stin i njegov lik se nalazio na jednoj od poternica koje je Šejn video u kancelariji šerifa Mortona. Stinova glava je bila ucenjena na šest stotina dolara. pošto se za njim tragalo zbog višestrukog ubistva.

— Stin i Karuters — prošaputala je gore na verandi Stela.

Šejn je podigao glavu i zagledao se u Ejsa Milarda koji je i dalje kao ukopan stajao nasred glavne ulice.

Tek tada je i Stela primetila Milarda.

— Ejse! — uzviknula je ona iznenađeno. — Šta ti tražiš ovde na ulici?

Milard im je laganim korakom prišao. Njegove sitne tamne oči su potmulo sevale. Bio je to samo još jedan znak više da je kockar iz nekih samo njemu znanih razloga mrzeo Šejna.

Ova dvojica što su ležali dole u prašini su jedino od njega mogli da saznaju u kojoj se sobi nalazio Šejn.

— Bilo bi najbolje da sutra spakuješ svoje stvari i da se gubiš odavde — rekla je Stela.

Milard klimnu glavom.

— To sam i onako nameravao, Stela — odvratio je on promuklim glasom. — Samo, mogla si još pre nekoliko meseci da mi kažeš da ne treba da gajim nadu da ću pridobiti tvoju naklonost.

Stela ga je samo začuđeno pogledala pošto očigledno uopšte i nije bila primetila da ju je Milard voleo.

Kada je kockar nestao u unutrašnjosti saluna na suprotnoj strani ulice začuli su se karakteristični koraci Fina Dadlija. Sa neizbežnom sačmaricom u rukama zastao je pored mrtvih revolveraša i zamišljeno ih pogledao.

— Zaista ne shvatam zašto su Stin i Karuters došli sami. Čudi me da Kulman još uvek nije shvatio da su čak i trojica slabi za čoveka kakav si ti Šejne.

Isto to pitanje je kopkalo i Šejna.

Petorica Kulmanovih ljudi su bili dakle mrtvi dok se još jedan nalazio iza rešetaka. Ako je Stela govorila istinu i ako je Kulmanova banda zajedno sa njim zaista brojala ukupno jedanaest članova tada je u ovom času Bil Kulman mogao da računa samo na još njih četvoricu.

Ovakva računica se uistinu dopadala Šejnu jer su time njegovi izgledi da ostvari zadatak sa kojim ga je poslala Sedma brigada postajali sve bolji.

Jedino što ga je brinulo bila je činjenica što od svih ovih protuva niko nije mogao da se meri sa Bilom Kulmanom ili pak Frenčijem Fermontom.

Sve to međutim sada ne bi ništa značilo da nije bilo čoveka koji mu je već u dva maha u odsudnim trenucima prisakao u pomoć.

Možda je taj neznamac bio Džim Gilson?

— Fine, idem do šerifove kancelarije — promrmeljao je Šejn. — A ti se postaraj da neko ukloni ovu dvojicu sa ulice.

Starac ćutke klimnu glavom.

U zatvoru je Džef Ruger poput podivljale zveri hodao tamo-amo po ćeliji.

Kada mu je Šejn sa podrugljivim osmehom na licu rekao da su i Stin i Karuters mrtvi, u Rugerovim očima se prvi put pojavio strah. Verovatno je sada konačno postao svestan da je bio mnogo bliži vešalima nego što je to uopšte mogao da zamisli.

Deset minuta kasnije u kancelariju je ušao Fin Dadli.

— Do sada si sredio već više od pola Kulmanove bande — promrmljao je on. — Međutim, nemoj se zavaravati da je time glavni deo posla obavljen. Kada se u gradu pojave Kulman i Fermont znaj da će ti trebati mnogo sreće i umešnosti da sačuvaš živu glavu. Nadaймо se da će i tada nepoznati sa „vinčesterkom” opet biti na pravom mestu.

U sobi iznad „Vajt-Oks” saluna Šejn je u svom krevetu zatekao Stelu. Ubrzo su oboje nastavili tamo gde su ih dvojica napadača prekinuli.

VII

Šejn je bio već uveliko budan kada je Fin Dadli glasno pokucao na vrata njegove sobe.

U sobi je vladala potpuna tama pošto je Stela u toku noći pre Šejnovog dolaska navukla kapke na prozore.

— Šta se desilo, Fine? — upitao je Šejn još uvek pomalo pospanim glasom.

— Upravo je stigao telegram iz El Pasa, Šejne — izustio je Dadli sav zadihani. — Bil Kulman je sinoć izvršio prepad na banku u El Pasu. I ne samo što su opljačkali trideset hiljada dolara već su uz to još i teško ranili tamošnjeg šerifa!

To je dakle bio razlog zbog kog Kulman već odavno nije lično došao u Karizozo.

— Odmah dolazim, Fine — procedio je Šejn kroz zatvorena vrata. — Sačekaj me u salunu!

Stela se u međuvremenu bila razbudila i sada je sedela u krevetu dok se Šejn užurbano oblačio.

— Šta si sada opet naumio, Šejne? — upitala je ona zabrinuto.

— Od El Pasa dovde ima otprilike stotinu i dvadeset milja — odgovorio je on. — Pretpostavljam da su usput negde prenoćili, što potera, ako su je uopšte poslali, sigurno nije želela da pređe državnu granicu Nju Meksika. Samim tim računam da će tek večeras stići u svoje skrovište.

— I ti zaista nameravaš da kreneš i da tražiš Kulmanovo skrovište?

Šejn klimnu glavom.

— Postoji li ovde u Karizozu uopšte neko ko taj teren dobro poznaje? — upitao je on.

— Možda i postoji, ali sumnjam da bi uspeo bilo koga da privoliš da pođe sa tobom — odvratila je ona nemoćno slegnuvši ramenima.

— Ako je tako onda mi ne preostaje ništa drugo već da krenem na jug i da ih sačekam pre nego što uđu u ono bespuće. Možda će me poslužiti sreća da naletim na njih a i Kulman sigurno ne računa sa tim da bi neko mogao da bude toliko drzak pa da se uputi na njihov teren.

Stela je odjednom prebledela.

— Budi siguran da sam protiv njih nemaš ama baš nikakvih izgleda. Zašto o svemu ne obavestiš oblasnog šerifa u Linkolnu i zašto onda zajedno ne sačekate da se Kulman i Fermont pojave u Karizozu?

Šejn se samo kiselo osmehnuo.

— Pa vrlo dobro znaš da se Kulman u tom slučaju ne bi usudio da dođe ovamo već bi ostao u svom skrovištu sve dok vazduh ne bude čist.

Tu je Šejn na trenutak začutao i nežno je poljubio.

— Stela, budi sigurna da ću se vratiti — dodao je on. — I ne samo to, već ti obećavam da ova noć nije bila naša poslednja.

Dok je sa bisagama prebačenim preko ramena izlazio iz sobe, Stela ga je ispratila zamišljenim pogledom.

Nil je već bio otvorio salun, ali u njemu osim Fina Dadlija nije bilo drugih gostiju.

— Idi i baci pogled na ulicu — nacerio se stari Fin Dadli.

Na ulici se Ejs Milard upravo bio popeo u sedlo da bi odmah zatim laganim kasom poterao svog riđana prema istom izlazu iz grada.

— U El Pasu su osim Kulmana prepoznali još i Fermon-ta i Vinsa Gredija — promrmljao je Dadli nakon što se pridružio Šejnu koji je stajao pored pokretnih vrata saluna. — Sa njima je bio još jedan revolveraš, ali njega još niko nije video sa Kulmanom. Mora da se radi o momku koji im se tek nedavno pridružio. Nego reci ti meni šta sada namera-vaš da učiniš?

— Imaš li možda pojma gde se Kulmanova banda skriva? — upitao je Šejn starca.

Fin Dadli kao da je tek tada primetio do vrha napunje-ne bisage koje je Šejn držao prebačene preko ramena.

— Pa valjda ne misliš da kreneš u potragu za njima?

— Upravo to nameravam.

— Bolje bi bilo da odmah odustaneš, Šejne. Svako ko taj predeo ne poznaje kao vlastiti džep je izgubljen. Uveren sam da bi mogao i godinu dana da ih tražiš a da ne uspeš da ih pronađeš.

Šejn slegnu ramenima ne želeći da Finu otkrije da je u stvari nameravao da Kulmana i njegove ljude dočeka u za-sedi i da onda neprimetno krene za njima.

— Negde u podnožju Iglhed Piksa — rekao je iznenada Fin Dadli. — Međutim, ne zavaravaj se da bi to moglo mno-go da ti pomogne.

— Hvala, Fine — procedio je Šejn. — A sada mi samo još obećaj da nećeš izigravati heroja ako se kojim slučajem Kulman i Fermont pre mene pojave u Karizozu

— U redu, ali ću prethodno sa zadovoljstvom upucati onog prokletog Rugera.

Tiho se nacerivši Šejn je krenuo prema štali. Međutim, ovoga puta od Napa nije bilo ni traga ni glasa tako da je bio primoran da sam osedla konja i da ga izvede napolje na ulicu.

Dok je jahao prema izlazu iz grada ponovo je na sebi osetio ljubopitljive poglede stanovnika Karizoza.

Na početku je Šejn imao jedino neko čudno predosećanje da ga neko prati, a ta njegova slutnja se već nakon nekoliko prevaljenih milja pokazala kao tačna.

Pitao se ko li bi to mogao da bude.

Da nije to možda onaj neznanac koji mu je u dva navrata sačuvao život?

Ubrzo zatim pripadnik Sedme brigade je skrenuo sa glavnog puta. Sada je jahao ravno na zapad gde se nalazilo skrovište Kulmanove bande. Negde u daljini su se na jutarnjem suncu presijavali vrhovi Oskura Piksa.

Šejn se kretao rubom dubokim procepima izbrazdanog terena sve dok negde oko podneva nije ugledao brdo čiji je vrh neodoljivo podsećao na glavu orla.

Čovek koji ga je uporno pratio zadavao mu je sve veću glavobolju. Ukoliko je hteo da svoju prvobitnu zamisao i ostvari znao je da će na neki način morati da ga se otarasi. Upravo zbog toga je odjednom skrenuo u jedan od bezbroj uskih kanjona gde je nameravao da sačeka i iznenadi svog upornog pratioca.

I pored toga što je bio uveren da je nepoznati još uvek daleko Šejn je osećao kako ga obuzima neka čudna nelagodnost. Sa „vinčesterkom” u ruci, napregnuto je motrio na ulaz u klanac.

A onda je na svoje zaprepašćenje negde iznad glave začuo šum od koga mu se sledila krv u žilama.

U istom trenutku kada je podigao glavu ugledao je nečiju senku koja je poletela prema njemu. Pokušao je još da se baci ustranu i da podigne „vinčesterku”, ali ga je nepoznati svojom težinom naprosto zakovao za tle.

„Vinčesterka” mu je ispala iz ruku, a uz to je još i primio strahovit udarac po bradi koji je pretio da mu pomuti svest. Na kraju je ipak nekako uspeo da nepoznatog ščepa za rukav i da ga snažno povuče prema sebi.

Šansu koja mu se pružila nakon što je napadač na kratko izgubio ravnotežu Šejn je iskoristio da munjevito potegne „remington” i da njegovom drškom neznanca tresne po glavi.

Momak je najpre bolno jauknuo da bi mu odmah zatim kolena poklekla tako da se zajedno sa Šejnom našao dole u prašini.

Teško dahćući Šejn je iznenađeno zurio u tamno Meksikančevo lice. Bio je to mladoženja, čiju je tek venčanu ženu na stanici u San Antoniu ubio Bob Leh.

Pošto je Meksikanac bio bez svesti Šejn je na miru mogao da ga razoruža i da ga pretrese ne bi li negde otkrio još kakvo oružje. Nakon što je pronašao još dva skrivena noža Šejn je seo na obližnju kamenu gromadu i sačekao da se Meksikanac osvesti.

Da nije on bio taj koji mu je u Karizozu u dva maha priskočio u pomoć?

Tu pomisao je Šejn iz dva razloga odmah odbacio. Kao prvo Meksikanac ga u tom slučaju ne bi napao, a osim toga je tu još bila i činjenica da on nikako nije mogao da bude jahač koji ga je sve vreme pratio.

*

Prošlo je više od pola sata pre nego što je Meksikanac počeo da dolazi svesti.

A od čoveka koji je Šejna neprekidno pratio na bezbednom odstojanju i dalje nije bilo ni traga ni glasa.

— Šta tražiš ovde, hombre? — nacerio se Šejn ugledavši zapanjenost u momkovim očima.

Trebalo je da prođe još neko vreme pre nego što se Meksikančev um potpuno razbistrio.

— Krenuo sam u potragu za Kulmanovom bandom. Leh mora da umre pre nego što bog pozove Konsuelu u svoje carstvo.

Žar je zaista moguće da je devojkica još uvek živa, pomislio je Šejn. Bio je uveren da je još na stanici izdahnula.

— Hombre, nema potrebe da i dalje tragaš za Lehom — procedio je Šejn da bi mu odmah zatim u nekoliko reči opisao svoj sukob sa Kulmanovim revolverašem. Na kraju ga je još upitao kako je uopšte stigao ovamo.

— Zovem se Miguel Akuna, senjor — rekao je Meksikanac. — Pre nekoliko godina sam radio za Sema Kaveta i tada smo u potrazi za odbeglom stokom često morali da dolazimo ovamo. Na taj način sam delimično upoznao ovaj predeo u kom se nalazi i Kulmanovo skrovište.

Dok mu je Šejn u kratkim crtama izlagao svoj plan Meksikanac ga je zapanjeno slušao, ali je zato odmah pristao da pomogne Šejnu da zajedničkim snagama pokušaju da ostvare nemoguće i da otkriju Kulmanovu brižljivo čuvanu tajnu.

— Uveren sam da se njihovo skrovište nalazi tamo u

onom pravcu — rekao je Miguel uperivši prstom u pravcu Ighed Pika. — To govorim zato što je to poslednji deo ovog bespuća koji do sada još nisam pretražio. Sinoć sam ovde u blizini začuo topot kopita ali na žalost nisam uspeo da otkrijem jahača pošto je bilo već i suviše mračno.

Šejn je pretpostavljao da se radilo o Seli Kavet.

Nakon što je i Miguel doveo svog konja obojica su lagano krenuli dalje. Ponekad bi Šejn zajedno sa konjima zastajkivao dok je Meksikanac za to vreme brižljivo pretraživao teren pred njima.

Sunce je u međuvremenu već bilo prešlo svoj zenit i toliko je nemilosrdno pržilo da se Šejn kupao u vlastitom znoju.

Miguel Akuna mu je usput ispričao u kakvom se stanju nalazila Konsuela. Metak ispaljen iz Lehove pucačke se zadržao u njenim plućima tako da je bila osuđena na sporo i bolno umiranje ukoliko se ne pronade lekar koji bi bio sposoban da je operiše.

Akuna je naćuo da je u Santa Feu postojao jedan takav lekar ali je za njegov honorar trebalo onoliko novca koliko i njegova i Konsuelina porodica jednostavno nisu mogli da prikupe.

Meksikanac je iznenada zastao i dao znak Šejnu da umiri svog konja.

Jeste da i pored svih nastojanja nije uspeo da ćuje makar i najmanji ćum, ali je zato i on u nozdrvama odjednom osetio miris tabaka.

Šejn je Meksikancu glavom dao znak da ostane gde je pošto će on preuzeti na sebe da ućutka straćara koji je oćigledno ćuvao prilaz Kulmanovom skrovićtu. Priljubljen uz vreli kamen Šejn je zaobićao stenu koja im je preprećila put. Sa njene druge strane se nalazio uski klanac u kom je na svoje veliko iznenaćenje ugledao nekoliko nakrivljenih kućeraka.

Pored jednog od njih Šejn je prepoznao Seli Kavet koja je ćustrim pokretima pumpala vodu.

Gore, na steni straćar poće tićo da pevući dok je miris duvana sve viće golicao Šejnove nozdrve.

U tom trenutku je u klanac Seli Kavet sa koćom vode u rukama nestala u kućerku pored pumpe.

Nakon što je oprezno naćinio joć tri-ćetiri koraka Šejn je mogao da vidi Kulmanovog revolveraća. Sedeo je u senci izbaćenog kamenog ispusta i sa ućivanjem je uvlaćio dim cigarete u pluća. Obod šećira mu je bio nabijen duboko na lice tako da nije pretila opasnost da otkrije Šejna.

— Uopćte se neću ućrućavati da ti prosviram lobanju! — prosiktao je Šejn uperivći „remington” u momkovu glavu. — I zato bić ti savetovao da polako podigneć ruke uvis i da drćić jezik za zubima, amigo!

— Šejn! — zavapio je bandit.

Šejn se samo tiho nacerio. Seli Kavet mora da me je do tančina opisala, pomislio je on.

U sivim revolveraševim očima se ogledao neizmeran strah. To što se Šejn pojavio čak ovde moglo je jedino da znači da je uspeo da smakne i Stina i Karutersa.

Nakon što mu je oprezno prišao Šejn je rešio da ništa ne rizikuje tako da ga je snažnim udarcem revolverom po glavi poslao u carstvo snova.

*

Kada je na vratima najveće kolibe iznenada ugledao još jednog momka iz Kulmanove bande Šejn je još više pognuo glavu i mirnim korakom krenuo dalje.

— Hej, Stive, jesi li poludeo? — uzviknuo je revolveraš. — Ako se gazda vrati i vidi da niko od nas ne stražari lično će nam otkinuti glave.

Šejn je sada bio samo još tridesetak koraka udaljen od kolibe.

Kulmanov revolveraš se odjednom mašio za svoju pucaljku, ali je Šejn bio brži pošto je u rukama već držao stražarevu pušku. Šejn je najpre onako iz kuka ispalio metak iznad njegove glave ali to razbojnika nije pokolebalo. Pokušao je da se domogne kolibe i da u njoj potraži zaklon, ali ga je sledeći Šejnov metak naprosto sasekao.

Iza Šejnovih leđa se začuo topot kopita. Bio je to Miguel Akuna koji je sa svojim i Šejnovim konjem jurio prema kolibama.

Trčeći u cik-cak Šejn se približavao kolibi u kojoj se nalazila Seli Kavet. Devojka poče da puca kroz otvorena vrata. Šejn je najpre ustuknuo ustranu, a onda se munjevitio bacio u unutrašnjost kolibe. U padu je ugledao obrise Seli Kavet tako da je u tom pravcu zavitlao pušku koju je držao u rukama.

Istovremeno kada je ona bolno kriknula Šejn je tresnuo na pod kolibe. Odmah se otkotrljao ustranu pošto nije bio sasvim siguran da u kolibi osim Kavetove kćerke nema nikog drugog.

Već u sledećem trenutku je ponovo skočio na noge spreman da zapuca iz „remingtona” ukoliko ga na to Seli prisili.

Pokazalo se međutim da za to nije bilo potrebe pošto je puška koju je bacio pogodila Seli u rame tako da je njena pucaljka sada ležala nasred kolibe.

Devojka je pokušala ponovo da se domogne revolvera ali ga je Šejn metkom iz svog „remingtona” pomerio još dalje da bi odmah zatim ledenim glasom procedio:

— Seli Kavet, ako se ne urazumiš moraću da te išama-ram kao malo dete!

Napolju pred kolibom se začulo glasno njištanje Šejnovog konja.

Sa revolverom uperenim u razbojnika koji je pored vrata bolno stenjaao Miguel Akuna je upitao:

— Da li je sve u redu, Šejne?

Nakon što je podigao Selin revolver i nakon što ga je zadenuo sebi za pojas Šejn se okrenuo Meksikancu i rekao:

— Dođi i sveži je, Miguel. Pazi, jer je ona prava mala divlja zver koja se ničega ne libi.

— To mi je vrlo dobro poznato, amigo — nacerio se Akuna. — Poznajem je još od ranije tako da znam da je već sa dvanaest godina sve dečake ujedala i grebala kao ženka pume.

— Da me nisi dotakao, Akuna! — prosiktala je devojka. — Bil Kulman će zbog ovoga narediti da te bičuju i da nakon toga prepuste tvoje telo lešinarima. I reci kako to da pomažeš lovcu na ucene?

Miguelovo tamnoputo lice kao da se skamenilo.

Umesto od njega odgovor na postavljeno pitanje je stigao od Šejna.

— Bob Leh je pucao na njegovu tek venčanu ženu na stanici u San Antoniu. Miguel je došao ovamo sa željom da ubije Leha. A pošto se Leh već nalazi u paklu, Miguel je odlučio da mi pomogne da napokon jednom zauvek prestane strahovlada Kulmanove bande.

Sevajući očima Seli Kavet ga je podrugljivo odmerila od glave do pete. Još kada je Miguel hteo da joj sveže ruke ona je naprosto podivljala tako da su Meksikanac i Šejn zajedničkim snagama morali da je umire.

Tek nakon toga je Šejn prišao ranjenom banditu. Metak koji je momka pogodio u slabinu očigledno je prouzrokovao jake bolove pošto je neprekidno tiho stenjaao.

Akuna je za to vreme izašao napolje pred kolibu i skinuo svezanog stražara sa Šejnovog konja. U donjem vešu boje rde momak je uistinu bio više nego smešan. Njegovu odeću je nosio Šejn. A upravo zahvaljujući njoj, pošlo mu je za rukom da se bezbedno približi kolibi i da onda savlada revolveraša koji je bio u društvu Seli Kavet.

Nakon što su obojicu revolveraša uneli u kolibu i nakon što su ih čvrsto vezali za stolice Šejn je ponovo obukao svoju odelo.

Dvojica razbojnika su se zvali Klif Karni i Stiv Jang. Za Karnijem koga je Šejnov metak pogodio u slabinu, u Arizoni je bila raspisana poternica zbog brojnih prepada na poštanske kočije. Jang je pak u El Pasu zbog ljubomore upucao svoju devojku. Glava i jednog i drugog je bila učenjena na svotu od po tri stotine dolara.

— Ti pripazi na njih a ja ću pogledati šta je u ostalim kolibama — rekao je Šejn Miguelu.

U preostale dve kolibe je bilo po šest ležaja na kojima su ležale razbacane stvari Kulmanovih revolveraša. Iza koliba se nalazio mali koral sa ukupno četiri konja.

Šejn je već hteo da se vrati nazad kada je ugledao malu šupu pored druge kolibe. Ni sam ne znajući zašto prišao je šupi i otvorio vrata koja su bila zabravljena debelom čeličnom polugom.

Smrad koji ga je kroz odškrinuta vrata zapahnuo naterao ga je da ustukne.

A onda je začuo nečije jedva čujno stenjanje.

Zaustavivši dah Šejn je prišao vratima i provirio unutra.

Ugledavši čoveka u zaprljanim ritama koji je lagano puzio prema njemu Šejn je na trenutak pomislio da je sve ovo samo ružan san. Lice bradatog čoveka je ličilo na sve drugo samo ne na ljudsko lice. Nepoznati je na kratko uspeo da se pridigne, ali ga je onda izdala snaga tako da je glavom tresnuc o zemljani pod šupe.

Šejn je bez većih napora izvukao nepoznatog čoveka iz smrdljive šupe pošto je bio lak kao pero iako je bio skoro iste visine kao i on.

Kada ga je lagano spustio na zemlju pored pumpe za vodu začuo je delove razgovora koji je u kolibi Seli Kavet vodila sa Miguelom Akunom.

— Ona umire, mis Kavet! — rekao je Miguel uzbuđenim glasom. — Mi jednostavno nismo u stanju da platimo lekara koji bi joj izvadio metak iz pluća.

— Ja ću ti dati novac za operaciju, Miguel — odvratila je Seli Kavet. Iako je namerno tiho govorila Šejn je uspeo da razazna svaku reč pošto se u međuvremenu neopaženo prišunjao vratima kolibe.

— Hajde, odveži nas i time ćeš biti lišen svih briga. Ne samo što ćeš dobiti novac kojim ćeš moći da spaseš Konsuelu već će te i Bil Kulman bogato nagraditi.

Šejn je potegao revolver, spreman da svakog časa bane u kolibu.

Međutim, Miguel Akuna je u tom trenutku odlučnim glasom rekao:

— Ne, mis Kavet! Bilo kad bi neko od Kulmanovih bandita ponovo počeo kao sumanut da puca oko sebe, a tada bi možda stradalo neko drugo nedužno stvorenje. Ne, što se mene tiče ja sam spreman da uložim i poslednji atom snage da pomognem Šejnu da vas sve zajedno pošalje na vešala.

— Ti si prava pravcata budala, Akuna! — prosiktala je Seli Kavet.

U tom trenutku je Šejn ušao u kolibu.

— Miguel, napolju pored pumpe leži čovek kome je potrebna pomoć — rekao je on.

Kada je Meksikanac izašao napolje Šejn je prišao Jangu i upitao ga:

— Ko je taj čovek?

— Milan... Den Milan — nacerio se Stiv Jang.

Munjevito se okrenuvši Šejn je izjurio iz kolibe. Napolju je Akuna napunio kofu sa vodom i sada je pažljivo prao lice glađu izmučenog čoveka.

Saveznom Šerifu Denu Milanu se pre dve nedelje izgubio svaki trag. Šejn se pitao da li je zaista moguće da čovek za to vreme može ovako da propadne pa makar ni ne dobio ništa za jelo.

Miguelovo inače tamno lice je odjednom prebledelo. Kada mu je Šejn prišao zajedničkim snagama su šerifu skinuli poderanu košulju sa leđa. Od prizora koji su ugledali obojici se digla kosa na glavi. Na Milanovim leđima se nalazila ogromna zagnojena rana koja je slabo krvarila. Milan je bio pogođen metkom u leđa i to tane se najverovatnije još uvek nalazilo u njegovom telu.

— Moramo ga što pre prebaciti do Doka — promrmljao je Akuna. — Jer, ako to ne učinimo neće doživeti sutrašnji dan.

Šejn klimnu glavom.

Ovim je dakle propao njegov prvobitan plan da ovde u logoru iznenadi Kulmana i ostatak njegove bande. Izgledi za uspeh su bili zaista dobri, ali mu sada jednostavno nije ništa drugo preostajalo već da ranjenog šerifa prebaci do najbližeg lekara.

— Idem da na brzinu napravim nosila, Miguel — procedio je on. — Ti dotle operi Milana pa ćemo ga zajedno sa zarobljenicima odvesti u Karizozo.

Akuna klimnu glavom.

Šejn je iz ograde improvizovanog korala izvukao dve deblje grane i između njih razapeo nekoliko ćebadi.

Nepunih sat vremena kasnije svi zajedno su napustili klanac.

Klif Karni je sedeo zgrčen u sedlu. Bilo je očigledno da je imao jake bolove, ali na nosilima je bilo mesta samo za jednog čoveka.

Šejn ga uopšte nije žalio, što će on te bolove morati da trpi samo nekoliko sati dok se šerif Den Milan najverovatnije već pune dve nedelje mučio sa ranom na leđima.

Kada se vrati i kada zatekne prazno skrovište Kulman će sigurno moći da pretpostavi šta se tamo odigralo, pomislio je Šejn.

Međutim, da bi saznao i poslednji detalj moraće lično da dođe u Karizozo.

Šejnu je preostalo jedino da se nada da će do tada imati dovoljno vremena da se dobro pripremi, a možda i da nagovori stanovnike Karizozo da mu pomognu u konačnom obračunu sa Kulmanovom bandom.

Jeste da ih je sada bilo samo još četvorica, ali su se ljudi više plašili Kulmana i Fermona nego bilo čega drugog na ovom svetu. I zato mu sigurno neće biti ni malo lako da u Karizozu pronade makar i jednog čoveka koji će biti spreman da mu pomogne.

VIII

Neposredno pred prvi sumrak su stigli u Karizozo.

Ulice su bile puste ali je Šejn ipak na prozorima iza navučenih zavesa video preplašena lica stanovnika gradića na jugu Sjedinjenih Država.

Klif Karni se jedva još držao u sedlu. Usput je čak u nekoliko navrata gubio svest tako da je Miguel morao da ga pridržava da ne bi pao sa konja.

Šejn je u rukama držao uzde mrkova koji je vukao nosila sa Den Milanom. Nameravao je da odmah ode do kuće Doka Bredberija ali mu je planove poremetio Ros Bloker koji je iz „Vajt Oksa” odjednom izašao na ulicu.

— Hajde sredi ga, Rose! — dreknula je prodornim glasom Seli Kavet.

U Blokerovom društvu su bili naravno i neizbežni Džo Mun i Leri Mek Ri. Ovaj poslednji je već držao ruku na dršci svog ogromnog „kolta”.

U tom trenutku su se na suprotnoj strani ulice otvorila vrata šerifove kancelarije.

Fin Dadli je i ovoga puta u rukama držao sačmaricu sa pođrezanim cevima od koje je strahovao i najhrabriji revolveraš.

Ros Bloker je napregnuto zurio u Šejna. Verovatno je i sam bio svestan činjenice da u poštenom dvoboju nema ama baš nikakvih izgleda protiv Šejna, pošto je na sopstvenoj koži već osetio koliko je Šejn brz. I ne samo to već je taj prokleti lovac na ucene još i izašao na kraj sa trojicom Kulmanovih revolveraša.

— Šta je, šta čekaš, Blokeru? — uzviknula je Seli Kavet.

Predradnika na Kavetovom ranču su odjednom izdali nervi.

Šejn je munjevito potegao „remington” koji je odmah počeo da bljuje vatru. Prvi metak je pogodio Leri Mek Ri-ja u desnu ruku dok je drugi Blokeru naprosto oduvao „stetson” sa glave.

— Bolje bi ti bilo da ostaviš pucaljku gde je! — procedio je Miguel Akuna odlučnim glasom.

Šejn je krajičkom oka primetio da Džo Mun nije bio spreman da se tek tako preda. Ispuštajući neke neartikulisane krike polukrvni Meksikanac je potegao revolver.

Ne oklevajući ni časa Miguel je povukao obarač „vinčesterke“. Metak se Munu zario ravno u grudi odbacivši ga nekoliko jardi unatrag.

Pokušavajući da iskoristi nastali metež; Seli Kavet je snažno podbela svog vranca, ali je Šejn ipak u poslednjem trenutku uspeo da ščepa njegove uzde i da ih snažno povuče prema sebi. Vranac se propeo i visokom luku izbacio svezanu Seli Kavet iz sedla. Obavijena oblakom prašine devojka se lagano podigla na noge.

Fine, odvedi Janga i Seli u zatvor — rekao je Šejn. — Janga možeš slobodno da smestiš u istu ćeliju sa Rugerom. I povedi Miguela sa sobom da ti pomogne.

— Da li da zatvorimo i mis Kavet? — upitao je starac začuđeno se zagledavši u Šejna. Fin Dadli je očigledno strahovao da bi Ros Bloker mogao da pokupi ostale kauboje sa Kavetovog ranča i da uz njihovu pomoć izvrši prepad na zatvor.

Šejn kratko klimnu glavom.

— To činimo za njeno dobro, Fine. Naime, ne bih želeo da je pogodi neki zalutali metak kada se Bil Kulman pojavi u gradu.

Izgovorivši ove reči Šejn se okrenuo Blokeru i dodao:

— A ti ćeš, Blokeru, iz ovih stopa napustiti grad i nećeš se vraćati pre sledećeg jutra. Obecavam ti da mis Kavet niko neće nauditi.

Predradnik je još neko vreme oklevao, a onda je dao znak ranjenom Leri Mek Ri ju da podo za njim. Kada su obojica sa verande sišli na ulicu zastali su pored beživotnog tela Džoa Muna.

— Za ovo ćeš mi još platiti, pacove! — procedio je Bloker ošinuivši Miguela pogledom punim mržnje.

Šejn je u znak pozdrava klimnuo Dadliju glavom, a onda je zajedno sa ranjenim šerifom Milanom i Klifom Karnijem krenuo dalje prema kući Doka Bredberija.

Den Milan i dalje nije dolazio svesti tako da je Šejn sumnjao da će Dokovo umeće uspeti da ga povрати u život.

*

Karizozo je ličio na avetinjski grad u kom osim pasa lutalica nije bilo žive duše.

Ros Bloker i Leri Mek Ri su u međuvremenu bili napustili grad i Šejnu je preostajalo jedino da se nada da su njegovo upozorenje ozbiljno shvatili.

Čak je i „Vajt Oks“ bio prazan.

Nil je za šankom brižljivo polirao čaše dok su Stela i Šejn sedeli za kockarskim stolom u uglu saluna.

— Sve sam pokušala dok si ti bio odsutan — rekla je ona i odmahнула glavom. — Niko, ama baš niko nije spreman da stavi život na kocku da bi ti pomogao. Bil Kulman je ovdašnje ljude do sada ostavljao na miru, ali svi oni sada strahuju da bi on i Fermont u svom besu mogli da sravne Karizozo sa zemljom.

Šejn je tiho opsovao.

— Sto mu gromova, pa njih je samo četvorica. Zar je zaista moguće da jedan ceo grad podvija rep pred četvoricom revolveraša pa makar oni i bili nepredvidivi kao što su to Bil Kulman i Frenči Fermont. Od nikoga nisam tražio da se na ulici suprotstavi nekom od njih već da mi jedino štite leđa i da eventualno zapucaju na onog koga ne budem odmah pogodio.

— Svi oni misle da si ti običan lovac na ucene, Šejne. Možda bi bilo bolje da si im rekao punu istinu.

— A koju to istinu?

— Da negde u džepu i ti kao i Den Milan nosiš metalnu značku.

— Grešiš, Stela. Ja nisam šerif Sjedinjenih Država i nemam nameru da se odreknem novca koji je raspisan kao nagrada za njihovo hvatanje. Ili možda misliš da bi trebalo da stavljam život na kocku za grad najobičnijih kukavica?

— Ti si zaista čudan čovek, Šejne — rekla je ona tihim glasom. — Zaista ne znam šta o tebi da mislim, ali zato znam da te volim.

Šejn se blago osmehnuo i nežno joj poljubio ruku da bi odmah zatim ustao od stola i čutke napustio salon.

Grad je bio utočio u potpunu tamu, ako se izuzme šerifova kancelarija u kojoj je još uvek gorelo svetlo.

Šejnove misli ponovo odlutaše do čoveka koji mu je već u dva maha priskočio u pomoć i bez kog bi sada već uveliko bio mrtav.

Pitanje je bilo da li će se on ponovo pojaviti kada u Karizozo stignu Bil Kulman i preostala trojica njegovih revolveraša.

Hodajući tik uz levu stranu ulice Šejn je stigao do kuće Doka Bredberija i tiho pokucao na vrata.

U unutrašnjosti uredno okrećenog zdanja odjeknuše nečiji koraci da bi odmah zatim Dok Bredberi svojim hrpavim glasom upitao ko to tako kasno dolazi.

— Ja sam, Šejn — glasio je odgovor nakon čega ga je Dok pustio unutra.

— Zaista je pravo čudo što je još uvek živ — promrm-ljao je Dok Bredberi.

Šejn se zamišljeno zagledao u Dena Milana koji je bio

tako bled da mu se boja kože gotovo uopšte nije razlikovala od blistavobeke jastučnice na kojoj mu je počivala glava.

— Jeste li uspeali da mu izvadite metak iz leđa?

— Da. Metak čak i nije bio prodro tako duboko, ali je zato rana u jakom zapaljenju. Šerifa sada trese takva groznica koja bi mogla da usmrti i najsnažnijeg čoveka.

— A šta je sa Karnijem?

— On će sigurno preživeti. Dao sam mu neko sredstvo za umirenje tako da se sigurno neće skoro probuditi.

Šejn je zadovoljno klimnuo glavom. Ovako mu bar od njega nije pretila dodatna opasnost.

Nakon što je napustio Dokovu kuću Šejn se uputio prema šerifovoj kancelariji.

Vrata mu je otvorio Miguel Akuna. Meksikanac je u rukama držao Dadlijevu sačmaricu. Miguel je hteo nešto da kaže ali se u tom trenutku u zatvoru najpre začuo tup udarac a odmah zatim i nečije tiho krkljanje.

U samo nekoliko koraka pripadnik Sedme brigade se našao pored odškrnutih vrata koja su vodila u prostoriju sa ćelijama.

Zatvorom se iznenada prolomio prasak revolvera. Šejn je osetio strahovit udarac u desno rame koji ga je naprosto zakovao za dovratnik.

Lica iskrivljenog u bolnu grimasu Šejn je potegao svoj „remington”.

Krajičkom oka je video da je Stiv Jang levom rukom držao Fina Dadlija čvrsto za vrat dok mu se u drugoj ruci nalazila pucaljka. Na podu pored Dadlija je ležao prevrnut tanjir.

Pucaljka u Jangovim rukama ponovo poče da bljuje vatru.

Šejn se međutim pravovremeno sagnuo tako da je metak fjučnuo iznad njegove glave.

Samo koji delić sekunde kasnije zagrmeo je i „remington”. Pogođen u glavu, Jang se nemoćno skljkao na zemljani pod ćelije.

Fin Dadli se zateturio prema Šejnu dok je Džef Ruger istovremeno pokušao da se domogne revolvera koji je Jangu ispao iz ruke.

— Hajde, Rugeru, podigni revolver, pa ćeš videti šta će te snaći! — prosiktao je Šejn.

Ruger je odjednom povukao ruku kao da je dodirnuo usijano željezo.

Šejn je i dalje osećao strahovit bol u desnom ramenu. Međutim, ipak je nekako uspeo da se nasmeši i da upita Fina Dadlija:

— Da li je sve u redu, Fine?

Dadli je samo lagano klimnuo glavom nesposoban da izusti razumljivu reč.

Nakon što je sa ziđa skinuo svežanj sa ključevima Šejn je laganim korakom prišao zatvorskim ćelijama.

Pogleda punog mržnje Seli Kavet je tupo zurila u njega.

— Ti prokleti ubico! — prosiktao je Džef Ruger.

Šejn se samo nacerio pošto zaista nije imao razloga da oseća grižu savesti. Jer, da nije pucao Jang bi ili zadavio starog Fina Dadlija ili bi pak sledećim metkom njega poslao na onaj svet.

— Bolje gledaj svoja posla, Rugeru — odvratio je on ledenim glasom. — Zbog toga što si ubio šerifa Klajda Karsona sigurno ćeš završiti na vešalima.

Ruger glasno opsova.

U međuvremenu se i Miguel Akuna pridružio Šejnu. Uhvatio je mrtvog Stiva Janga za ruke i počeo da ga vuče prema šerifovoj kancelariji.

— Idem da dovedem Doka, Šejne — rekao je Fin Dadli ugledavši krvavu mrlju na Šejnovoju košulji.

— Mislim da je ipak bolje da lično odem do Bredberija — odmahnuo je Šejn glavom. — Vas dvojica ostanite ovde i ne puštajte nikoga unutra. Nemojte da izlazite čak i ako napolju začujete pucjavu.

Nakon što se uverio da su Miguel i Fin Dadli zabravili vrata Šejn je otišao do Doka Bredberija da mu previje ranu na ramenu. Metak ga je na njegovu veliku sreću samo okrznuo ali je lice Henrija Bredberija ipak bilo zabrinuto. Kao da mu nije davao nikakvih izgleda da se uspešno suprotstavi Bilu Kulmanu i njegovim revolverašima.

Našavši se ponovo na ulici Šejnu je njegovo sedmo čulo nedvosmisleno govorilo da opasnost naprosto lebdi u vazduhu.

*

U „Vajt Oksu” je ponovo gorelo svetlo.

Kada je ugledao da su se vrata saluna otvorila i da je na verandu sa bakljom u ruci kročio proćelavi Nil, Šejn je zaustavio dah i povukao se dublje u tamu.

Nešto duboko u njemu mu je govorilo da Nil sve ovo nije dobrovoljno činio već da ga je na to neko prisilio.

I zaista, čak i sa razdaljine od preko pedeset jardi, Šejn je jasno video da su Nilove ruke drhtale dok je kačio baklju o kuku iznad ulaza u salon.

Zatim je Šejnov pogled odlutao do suprotne strane ulice.

Iz kuće pored šerifove kancelarije je takođe izašao čovek sa petrolejskim lampama u rukama koje je postavio na male drvene stubove koji su se tu nalazili.

Nil je i dalje stajao kao ukopan.

A onda se Šejnu učinilo da je čuo nečiji tihi ali prodomran glas. Nil je odmah nakon toga uvukao glavu u ramena

i pojurio verandom. Stigao je gotovo do samog njenog kraja kada je tišinu noći prekinuo prasak revolvera. Plameni jezičak je suknuo iz prolaza sa druge strane ulice.

Nil je u trku zastao kao da je naleteo na stakleni zid. Leđa su mu se povila dok mu se sa usana oteo bolan krik. Desnom rukom je još pokušao da pronađe oslonac ali u tome nije uspeo tako da je svom svojom težinom tresnuo o drveni pod verande.

Začuvši Stelin prodoran krik Šejn je osetio da mu se krv ledi u žilama. Mahinalno je hteo da poleti prema salunu ali je na kraju razum ipak nadvladao strasti tako da je ostao gde je.

Sada više nije bilo nikakve sumnje da su Bil Kulman i preostali njegovi ljudi pokušavali da ga uvuku u klopku iz koje više nije bilo izlaza.

Samo koji trenutak kasnije sve je ponovo utihnulo.

Nil se nije mrdao što je bio znak da ga je metak ispaljen iz zasede smrtno ranio.

— Hej, Šejne! Gde si? — uzviknuo je glas za koji je Šejn bio siguran da je Kulmanov.

U Šejnu je sve više raslo ogorčenje na stanovnike Karizoza. Razvoj događaja mu je govorio da su se Bil Kulman i njegovi revolveraši očigledno već duže nalazili u gradu i da su se kod nekih ljudi raspitali šta se u poslednjih nekoliko dana zbilo. Na taj način su između ostalog saznali i razloge zbog kojih po svom povratku u skrovište nisu nikoga zatekli.

— Sta je Šejne? — proderao se Kulman. — Pa zar se nisi svima hvalio da ćeš i sa mnom i sa Frenčijem izaći na kraj? Hajde izadi na ulicu i dokaži da nisi samo najobičniji hvalisavac.

Kulman je pominjao samo sebe i Fermonta, ali je Šejn znao da ih je bilo četvorica. A to je značilo da bi ga preostala dvojica hladnokrvno ubili iz zasede ukoliko bi Kulmanu i Fermontu izašao na megdan. U stvari sve bi se odigralo isto onako kao i sa Klajdom Karsonom.

Bil Kulman je u rukama držao Stelu što je moglo samo da znači da je od nekoga saznao da je Stela pokušala da nagovori stanovnike Karizoza da pomognu Šejnu.

A onda je odjednom iz prolaza odakle je maločas odjeknuo pucanj koji je usmrtio Nila izašao zdepasti momak crvenkaste kose. Šejn ga je već na prvi pogled prepoznao. Bio je to Vins Gredi čija je glava bila učenjena na osam stotina dolara. I to zbog toga što se za njim zbog ubistva i prepada na banke tragalo u tri različite države.

Gredi se zaustavio tačno na sredini glavne ulice. Na licu mu je titrao podrugljiv osmeh.

Vrata saluna tiho zaškripaše nakon čega se na verandi pojavio suvonjav tamnopusl čovek crne kovrdžave kose.

Frenči Fermont!

Šejn ga do tada još nikada nije video ali su mu podaci kojima je raspolagao govorili da će njega naročito morati da se pripazi.

A onda je na ulicu kročio još jedan revolveraš.

Bil Kulman? Ne, to svakako nije on, pomislio je Šejn.

— Mi te čekamo, Šejne! — uzviknuo je isti onaj glas od maločas.

Šejn je duboko uzdahnuo i rekao: — Ja tebe čekam, Kulmane! Pa zar je moguće da se čovek kao ti krije kao najobičnija kukavica?

Samo koji delić sekunde kasnije pokretna vrata „Vajt Oksa” su se ponovo otvorila i na verandu osvetljenu bakljama je kročio visok plećat muškarac. Na glavi nije nosio šešir tako da je Šejn jasno mogao da razazna surove crte njegovog neobrijanog lica.

— Evo me, Šejne! — dreknuo je on poput pomahnitale zveri. — A sada se i ti pokaži!

Pre nego što je izašao na ulicu Šejn je još jednom proverio svoj „remington”, a ujedno su mu misli još jednom na kratko odlutale do čoveka koji mu je u odsudnim momentima do sada uvek priskakao u pomoć. Preostalo mu je da se nada da će se to i ovoga puta ponoviti.

Odjednom su se otvorila i vrata šerifove kancelarije i na njima se sa sačmaricom u rukama pojavio Miguel Akuna.

Bil Kulman i Frenči Fermont su gotovo istovremeno zapucali. Meci su se zarili u dovratnik tik iznad Miguelove glave. Sav uspaničen Meksikanac je povukao okidač dvocevke, ali je sačma odletela visoko u vazduh. Miguel je odmah zatim utrčao u kancelariju šerifa Mortona i zabravio vrata za sobom.

Nadam se da je ostao čitav, pomislio je Šejn čiji se „remington” i dalje nalazio u futroli pošto je razdaljina do bandita bila i suviše velika.

Lagano je koraćao glavnom ulicom približavajući se osvetljenom prostoru ispred „Vajt Oksa”.

Bil Kulman i Frenči Fermont su sišli sa verande na ulicu. Sada su sva četvorica stajali jedan pored drugog osim što je čovek čije lice Šejn do tada nije uspeo da vidi zaostajao možda pola koraka za ostalom trojicom.

Šta li je sa Stelom, pitao se Šejn. Da je Kulman nije možda svezao? Ili je možda bila paralisana strahom da bi Kulman mogao da je ubije ako pokuša da pomogne Šejnu?

Šejn je naterao sebe da odagna svaku pomisao na Stelu pošto je sada u prvom redu morao da se koncentriše na borbu sa Kulmanom i njegovim revolverašima.

U sledećih nekoliko sekundi trebalo je da se reši pitanje života ili smrti. Ili njegove ili razbojnika koji su ovaj kraj zavili u crno.

Možda su njih četvorica i predstavljali suviše nadmoćnog

protivnika, ali je Šejn bio čvrsto rešen da bar Kulmana povede sa sobom u pakao.

A onda je i četvrti revolveraš lagano podigao glavu tako da je plamen petrolejskih lampi osvetlio i njegov lik.

Šejn je mislio da sanja. Pa ovo lice je pre nekoliko dana video na fotografiji.

Na desetak koraka od Kulmana Šejn je stao raširenih nogu i jedva приметно se nacerio.

Sada je bio potpuno siguran da se Bil Kulman grdno prevario.

*

Bil Kulman se tiho cerekao i u neverici vrteo glavom pitajući se odakle Šejnu samo hrabrost da im se na ovaj način suprotstavi.

— Frenči, jesi li ti negde već čuo za njega?

Revolveraš slegnu ramenima.

— Njegovo ime mi se čini poznatim, ali zaista ne znam odakle — rekao je on. — Možda Nju Orleans?

— Mel Ruž je bio moj stari prijatelj — procedio je Šejn. Fermontovo lice se odjednom još više smračilo.

— Tog malog, ništavnog cinkaroša nikada nisam mirisao — prosiktao je Fermont.

Bil Kulman je već hteo da prekine ovaj po njegovom mišljenju potpuno nepotreban razgovor kada je odjednom ugledao pokret sa svoje desne strane.

I Šejnu naravno nije promaklo da je čovek sa duboko natučenim šeširom načinio još jedan korak unazad.

Na fotografiji koju je Šejn video on je delovao mnogo mlađe a uz to je na grudima još i nosio sjajnu metalnu zvezdu.

Njegovo ime je bilo Džim Gilson.

Šejn je dovoljno dobro poznavao ljude da bi mogao da bude siguran da čovek poput Gilsona nikada ne bi prešao na drugu stranu. A to je opet značilo da se jednostavno uvukao u Kulmanovu bandu da bi je na taj način uništio.

— Šta je, Vokeru? — upitao je Kulman ljutitim glasom. — Da ne nameravaš možda da se izgubiš?

— Ne, Kulmane — odgovorio je šerif Sjedinjenih Država.

Gilsonova ruka polete prema revolveru.

Ne samo što je Šejn u istom trenutku reagovao nego su to učinila i ostala trojica razbojnika. Vins Gredi je od njih bio daleko najbrži tako da je Šejn bio prisiljena da se baci ustranu i da istovremeno zapuca na Kulmana. I upravo zbog toga je metak iz njegovog „remigtona” samo okrznuo Kulmanovu levu nadlakticu.

Frenci Fermont nije uspeo ni do pola da izvuče revolver kada ga je Gilsonov metak pogodio u leđa.

Gotovo istovremeno kada je Fermont počeo nekontrolisano da se tetura, ulicom se prolomio puščani prasak. Iako je bio prisiljen da ležeći u prašini svu svoju pažnju usmeri na Gredija, Šejn je negde u podsvesti registrovao činjenicu da mu je ovoga puta nepoznati sa „vinčesterkom” priskočio u pomoć.

Ridokosi Gredi je odjednom poleteo unazad kao da ga je neka nevidljiva ruka naprosto odigla sa zemlje.

Pometnju koja je nastala Bil Kulman je iskoristio da skoči na verandu „Vajt Oksa” i da kao sumanut jurne prema njegovom ulazu.

Šejn je ispalio dva hica u tom pravcu ali su na njegovu nesreću oba promašila svoj cilj.

Na drugoj strani ulice su se ponovo otvorila vrata šerifove kancelarije i na njima se sa sačmaricom u rukama i ovoga puta pojavio Miguel Akuna.

— Ne pucaj, Miguel! — dreknuo je Šejn ugledavši da Akuna nišani na Gilsona.

Džim Gilsonov „kolt” ponovo poče da bljuje vatru. Jedino što ovoga puta njime nije gađao nekog od Kulmanovih ljudi već je preciznom paljbom pogasio sve svetiljke tako da je glavna ulica utonula u neprozirnu tamu.

Tek tada je Miguel Akuna shvatio zbog čega mu je Šejn naredio da ne puca odnosno da je visoki suvonjavi momak bio na njihovoj strani.

— Sklanjajte se sa ulice! — uzviknuo je Džim Gilson.

Osvrnuvši se oko sebe Šejn je pri slaboj svetlosti mesečine odmah video da je Fermont bio mrtav, ali se zato Gredi još uvek micao. Nakon što mu je munjevito prišao i nakon što ga je razoružao Šejn je pozvao Miguela i rekao mu da Gredija odvuče do zatvora gde je Fin Dadli čekao kod širom otvorenih vrata.

Ugledavši da Džim Gilson trči prema ulazu u salun Šejn je užurbanim korakom kretnuo za njim.

U tom trenutku se iza ugla obližnje uličice pojavio čovek sa nakrivljenim šeširom na glavi. I pored toga što je bio dosta daleko i što je svuda naokolo vladao mrak Šejn je uspeo da razazna njegov lik.

Bio je to Redaj Simpson, čovek za koga je Stela govorila da je najobičnija pijanica koja bi za bocu viskija prodala i rođenu majku.

Simpson je u rukama držao „vinčesterku” dok je na njegovom neobrijanom licu titrao zadovoljan osmeh.

— Ne prilazite salunu! — uzviknuo je Bil Kulman nakon što je ispalio hitac koji je Šejna samo za malo promašio. — Ukoliko bilo ko od vas promoli nos Stela će dobiti metak u glavu!

Nakon što su se našli u zaklonu Šejn se začuđeno zagledao u šerifa Sjedinjenih Država. U prvi mah je čak pomislio da nije dobro razumeo njegove reči.

— Ne mislite to valjda ozbiljno, Gilson? — prosiktao je on van sebe od besa.

Gilsonove oči zasvetlucaše ledenim sjajem.

— Ona je bila njegova ljubavnica, Šejne. I zato budite sigurni da je neće ubiti. A i da je ubije... Budemo li i dalje stajali skrštenih ruku moglo bi lako da se desi da nam Kulman i ovoga puta umakne.

— To ne dolazi u obzir, Gilson — prosiktao je Šejn iako je bio svestan da će ga teško naterati da odustane od svoje namere.

A onda su se sa svih strana začuli koraci.

Karizozo se dakle napokon probudio, pomislio je Šejn ugledavši u rukama njegovih stanovnika mnoštvo najrazličitijeg oružja.

Gilson im je užurbanim korakom krenuo u susret.

— Ostanite u zaklonu, ljudi — rekao je on. — Moje ime je Džim Gilson i ja sam šerif Sjedinjenih Država.

Šejn je odmah zatim čuo kako je Gilson ljude podelio u manje grupe naredivši im da opkole salun i da bez upozorenja pucaju na svakoga ko pokuša da iz njega pobegne.

— Ti barem poznaješ Stelu, Simpstone — obratio se Šejn čoveku koji mu je ove noći po treći put sačuvao glavu. — Ona stvarno nije zaslužila da tek tako bude žrtvovana.

Simpson nemoćno slegnu ramenima.

— Džim je oduvek bio beskompromisan borac za pravdu, Šejne — promrmljao je on. — Pre nešto više od pet godina sam i ja bio jedan od njih. A onda sam prilikom jedne pucnjave nehotice ubio jednog od talaca koje su razbojnici držali. Od tada za mene među njima više nije bilo mesta. Dalje je sve teklo kako je teklo bar dok se u Karizozu nije pojavio Džim prerušen u odbeglog robijaša. Čim sam ga video znao sam da je došao zbog Kulmanove bande. Zamolio me je da mu pomognem na taj način što ću ga o svim događajima u gradu detaljno obavestavati. A onda si i ti stigao pa sam uzeo pušku u ruke da bih ti nekolicinu Kulmanovih momaka skinuo sa vrata.

— Na tome sam ti naravno zahvalan, Simpstone — promrmljao je Šejn.

— Zahtevam da mi pred vrata saluna dovedete osedlanog konja! — proderao se Bil Kulman. — Sačekaću pola sata, a onda ću ubiti Stelu! I još nešto: budite sigurni da ću nakon toga i neke od vas povesti sa sobom u pakao!

— Na tako nešto Džim nikada neće pristati! — promrmljao je Simpson.

U tom trenutku im se pridružio i Gilson.

— Sačekaćemo da svane, a onda ćemo izrešetati salun — procedio je on ledenim glasom.

Šejn ga je snažno šćepao za mišicu i rekao:

— Pola sata, Gilsone! Dajte mi tih pola sata da izvučem Stelu.

Gilson se podrugljivo nacerio.

— Za običnog lovca na ucene ste mi nešto mnogo sentimentalni, Šejne.

— Ništa te ne košta ako ga pustiš da pokuša — promrmljao je Redaj Simpson.

Gilson je još neko vreme oklevao, a onda je klimnuo glavom i rekao:

— U redu, Šejne. Pokušajte da se domognete Kulmana. Ali budite svesni činjenice da ćete odande izvući živu glavu jedino u slučaju da ga stvarno savladate. Jer, ako Kulman i vas uzme za taoca tada od nas ne možete očekivati da ga zbog vas pustimo.

— Dogovoreno — odvratio je Šejn mirnim glasom. — Dok čekate mogli biste da izračunate koliko sam u proteklih nekoliko dana zaradio.

Pripadnik Sedme brigade im je kratko klimnuo glavom i uskim prolazom krenuo prema dvorištu iza „Vajt Oksa”.

Preostalo mu je dakle nešto manje od pola sata da izvuče Stelu i da uz to još i spreči sasvim nepotrebno krvoproliće.

U poslednje vreme je mnogo toga čuo o Bilu Kulmanu tako da je znao da se njegove pretnje moraju ozbiljno shva-

*

Šejn nije smeo ni da se pomeri.

Nekako mu je pošlo za rukom da se neprimećen uvuče u kuću i sada je stajao iza zavesa na maloj bini u dnu saluna.

Stela je sedela svezana za stolicu dok joj se pod bradom nalazila Kulmanova dvocevka.

Revolveraš počeo tiho da se cereka.

— Sve mi se čini da im nije baš mnogo stalo do tebe, Stela — promrmljao je on ravnodušnim glasom. — Na kraju ću izgleda ipak morati da te ubijem.

Stelin hrapavi glas počeo da podrhtava.

— U tom slučaju će i tebe izrešetati, Bile.

On se ponovo glasno nacerio.

— Svakome bilo kada dođe kraj, Stela. A ovoga puta sam izgleda ja na redu. Pamtiće se međutim dan kada je Bil Kulman krenuo u pakao.

Stelin vrat se odjednom još više izdužio. Te cevi mora

da joj nanose strahovit bol, pomislio je Šejn dok mu se znoj slivao niz čelo.

U svom očajanju Kulman je bio na sve spreman. Pa čak i da povuče okidač i da naprosto raznese glavu žene koja je ne tako davno bila njegova ljubavnica.

Šejn je znao da će morati nešto da preduzme ukoliko ne želi da celog života sebi prebacuje što je dozvolio da Stela umre.

— Još pet minuta, Stela — procedio je Kulman. — Jesi li se već pomolila?

— Da, i to da te u paklu živog ispeku, Bil Kulmane!

Šejn se odjednom stresao kao gromom ošinut. Učinilo mu se da je ugledao nečiju priliku pored pokretnih vrata saluna.

Pa zar je zaista moguće da je Gilson rešio da više ne čeka, pomislio je on sa zebnjom u srcu. Istovremeno je cev „remingtona” uperio u sam vrh Kulmanove sačmarice. Trudio se da što mirnije diše svestan da sada Stelin život zavisi isključivo od njegove preciznosti.

— Vraćaj se nazad, Akuna! — odjeknuo je nečiji glas napolju na ulici.

Samo koji delić sekunde kasnije u salun je uleteo mršav mećmak. U rukama je držao petrolejsku lampu koju je odmah bacio na pod tako da su na sve strane skunuli mali plamenici jezici.

Bil Kulman počeo kao pomahnitao da urla.

Ne oklevajući ni časa Šejn je povukao obarač „remingtona”.

Obavijen gustim oblakom plavičastog dima Šejn nije mogao odmah da vidi da li je pogodio željeni cilj ili ne. Već u sledećem trenutku zagrmela je i Kulmanova dvocevka. Kada je odmah zatim začuo Stelin prodoran krik Šejn je osetio da mu se niz leđa sliva tanak mlaz ledenog znoja.

A onda je Stela zajedno sa stolicom tresnula na drveni pod saluna.

Bil Kulman se munjevito podigao na noge.

Pri svetlosti plamena koji se polako razbuktavao Šejn je ugledao Miguela Akunu koji je oslonjen na kolena pucao na Kulmana. Međutim, strah i uzbuđenje su učinili svoje tako da ga je Meksikanac promašio.

Tada je i Kulmanov „kolt” zagrmio. Pogođen negde u predelu grudnog koša Miguel Akuna se okrenuo oko vlastite ose i pao na pod.

Šejn je istovremeno ispalio još jedan metak. Bio je siguran da je pogodio Kulmana, ali se revolveraš i dalje držao na nogama.

Sledeći hitac iz „remingtona” pogodio je Kulmana ravno u grudi. Vođa ozloglašene bande je polako podigao pucaljku

ali je tada na pokretnim vratima saluna odjeknuo još jedan pucanj.

Širom iskolačenih očiju Bil Kulman je celom svojom dužinom tresnuo na pod.

Sada kada je sve bilo gotovo Šejn je skočio sa bine i pojurio prema Steli. Ugledavši je živu i zdravu Šejnu se sa usana oteo uzdah olakšanja.

Ona briznu u histeričan plač.

Šejn je nežno pomilovao po kosi pokušavajući na taj način da je umiri dok je Džim Gilson stanovnicima Karizoza dovikivao da uzmu kofe u ruke i da što pre ugase požar koji je pretio da proguta ceo „Vajt Oks”.

Šejn se u samo nekoliko koraka našao pored Miguela.

Meksikanac je ležao na leđima. Pogled mu je bio uperen negde u tavanicu ali je srećom još uvek disao. Krvava mrlja na grudima se sve više širila.

Odjednom su se pored Šejna stvorili Fin Dadli i Dok Bredberi. Bredberi je odgurnuo Šejna ustranu i kleknuo pored Miguela.

Kao da je čitao Šejnove misli stari Fin Dadli je izvukao veliki lovački nož i pružio mu ga.

Dok je Šejn oslobađao Stelu debelih konopaca na rukama i nogama, stanovnici Karizoza su uspeli da savladaju vatrenu stihiju.

U salun kročiše Džim Gilson i Redaj Simpson.

Kada se zaustavio pored beživotnog tela Bila Kulmana Džim Gilson je ledenim glasom procedio:

— Prokleti pasji sine, najzad si i ti dolijao!

— Ako se ne varam i vi ste bili prisutni dok je Kulman pljačkao banku u El Pasu — rekao je Šejn nakon što je pomogao Steli da ustane. — Tom prilikom je ranjen i tamošnji šerif. Pitam se samo da li vas zbog toga ne grize savest?

Gilson se kiselo osmehnulo.

— Ne samo što sam bio sa njima, već sam lično pucao na šerifa, Šejne. Namerno sam ga samo okrznuo tako da bi se moglo reći da bi šerif Džo Lander u suštini trebalo da mi bude zahvalan pošto bi ga Frenči Fermont inače sigurno ubio.

Nakon što se uverio da Kulman zaista više nije davao znake života, Gilson se okrenuo i laganim korakom krenuo prema izlazu iz saluna.

Na samim vratima ga je zaustavio Šejnov prodoran glas.

— Gilsone, jeste li izračunali koliko cela Kulmanova banda vredi?

— Na to pitanje mogu lako da vam odgovorim, Šejne. Kulman i Fermont vrede zajedno dvanaest hiljada dolara. Nego, mislite li sav taj novac da zadržite samo za sebe?

— A šta ste vi mislili? — procedio je Šejn. — Kulman je već bio gotov kada ste mu ispalili metak u leđa. A osim

toga vi kao predstavnik vlasti i ne smete da primete takvu vrstu nagrade.

— Kada sam vas ono maločas pitao nisam mislio na sebe već na Simpsona. Ako se ne varam da nije bilo njega vi biste već odavno ležali na Brdu čizama.

— Sa Simpsonom ću se ja već lako dogovoriti, Gilson. Vi samo nabavite novac, a ostalo prepustite meni. Dakle, kada mogu sa njim da računam?

Gilson se podrugljivo nacerio.

— Pa, moraćete da sačekate bar desetak dana, mister Šejne.

Smrknuta lica Šejn kratko klimnu glavom. Odmah zatim je uhvatio Stelu pod ruku i poveo je na sprat.

— Lezi i odmori se, Stela, a ja ću dotle videti šta je sa Miguelom.

Nakon što je zaustavio krvarenje Dok Bredberi je previo Miguelovu ranu.

— Moraću da ga operišem — promrmljao je on. — Sve mi se čini da se metak odbio od rebra i da je prodro dublje u telo.

— Hoće li se izvući, Dok? — upitao je Šejn zabrinutim glasom.

— Nadajmo se — bilo je sve što je Bredberi na to odgovorio.

Šejn je oprezno podigao Miguela i poneo ga prema Dokovoj kući.

Na verandi ispred saluna se okupilo mnoštvo sveta. Mnogi od njih su u rukama držali ili baklje ili petrolejske lampe tako da se čitava glavna ulica kupala u žučkastom svetlu.

Nilovo telo je u međuvremenu bilo već uklonjeno sa ulice. Šejn je bio siguran da bi taj jadnik još uvek bio u životu da su se stanovnici Karizosa kojim slučajem ranije umešali.

Nakon što je smestio Miguela u krevet Šejn je ponovo napustio kuću Doka Bredberija. Glavna ulica je odjednom počela da podrhtava od topota konjskih kopita koji su se iz pravca severa približali gradu.

Nekoliko minuta kasnije u Karizozo je ujahala celokupna ekipa sa Kavetovog ranča. Svi do jednog su u rukama držali oružje spremni i da ga upotrebe ukoliko se ne ispune njihovi zahtevi.

— Pusti Seli iz zatvora! — procedio je Ros Bloker upevivši pucaljku u Šejnovu glavu.

— To više nije u mojoj nadležnosti, Blokeru — slegnuo je on ramenima. — Sa takvim zahtevima ćeš od sada morati da se obraćaš Džimu Gilsonu, šerifu Sjedinjenih Država. Verovatno ćeš ga zateći u Mortonovoj kancelariji.

Ostavljajući zbunjenog Rosa Blokera na ulici Šejn je mirno ušao u „Vajt Oks” gde ga je Stela već željno očekivala.

X

Šejn je bio presrećan što se Sedma brigada nije javljala. Poslednjih deset dana su ga naprosto preporodili.

Preko dana je pomagao Steli u salunu dok su noći naravno provodili zajedno.

Džim Gilson je Rugera, Gredija i Karnija prebacio u zatvor u Linkolnu gde im se po kratkom postupku odmah i sudilo. Ruger i Gredi su završili na vešalima dok je sud Karnija osudio na dvadeset godina teške robije.

Pošto se Džek Morton i dalje nije pojavljivao u gradu građani Karizosa su jednoglasno izabrali Redaj Simpsona za novog gradskog šerifa. Simpson je prihvatio novu dužnost jedino pod uslovom da ga svi od sada zovu njegovim prvim imenom, Džon, a ne nadimkom Redaj.

Seli Kavet se u međuvremenu već uveliko ponovo nalazila na svom ranču, pošto Džim Gilson protiv nje nije imao nikakvih dokaza, a Šejn je odlučio da prećuti da je pokušala da ga ubije.

Miguel Akuna se polako ali sigurno oporavljao dok se Den Milan i dalje borio sa smrću.

Istoga dana kada je Dok Bredberi dozvolio Miguelu da krene svojoj kući, u Karizozo je stigla poštanska kočija u kojoj se nalazila čelična kasa sa nagradom za hvatanje Kulmanove bande.

Kada je Šejn primao novac sa njim u šerifovoj kancelariji su bili još i Džon Simpson, Fin Dadli, Stela i Miguel Akuna. Meksikanac se tu našao pošto je hteo da se oprost i da odjaše nazad u San Antonio gde je Konsuela svakog časa mogla da izdahne.

— Koliko tražiš za sebe, Simpsono? — upitao je Šejn upirući prst u hrpu novčanica na pisaćem stolu.

Džon Simpson je odlučno odmahnuo glavom.

— Ja neću uzeti ni jedan jedini cent, Šejne — promrm-ljao je on. — Svaki put sam pucao iz zasede dok si ti poturao glavu. Novac pripada tebi i nikom drugom.

— Problem je u tome što ga ni ja ne želim — rekao je Šejn sa smeškom na licu. — Međutim, pre nego što ga bacimo ili spalimo mogli bismo za nešto drugo da ga iskoristimo.

Okrenuvši se Miguelu Šejn je dodao:

— Novac ćeš uzeti ti, Miguel i sa njim i Konsuelom ćeš otići u Santa Fe.

Miguel Akuna je stajao kao ukopan i dalje ne shvatajući šta sve ovo treba da znači.

Zbog toga je Šejn jednostavno uzeo njegove bisage i počeo u njih da trpa novčanice.

— To... to je suviše! — uzviknuo je Miguel. — Operacija i boravak u bolnici staju najviše tri hiljade dolara.

— Ostatak iskoristite za početak novog života, Miguel — rekao je Šejn.

Nepunih sat vremena kasnije Miguel je napustio Karizozo.

Stela i Šejn su stajali na verandi ispred „Vajt Oksa” sve dok Miguel nije nestao na zapadnom horizontu. Tada je Stela uhvatila Šejna pod ruku i povelala ga na sprat.

— Šta li si sada samo naumila? — nacerio se on.

Ona ga je međutim samo tužno pogledala i tiho rekla:

— Ne želim više uzalud da traćim vreme, Šejne. Još više te volim zbog toga što nisi hteo da uzmeš ni cent od onog prljavog novca, ali isto tako sam svesna toga da ćeš već sutra osedlati svog konja i da ćeš zauvek otići.

Kada je Šejn u osvit sledećeg dana napustio Stelinu postelju znao je da će ga jedino zbog nje put kad-tad ponovo dovesti u Karizozo...

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ŠTA JE SA
TOBOM ?

MANI, IMAM VODU
U KOLENU...

PA KAKO TO
REŠAVAŠ ?

DR ZOOK MI
PREPISAO OVO...

DICK
BROWNE
10-11

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ western romani ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

